

Άγιοι Κολλυβάδες

υπό πατρός Νικολάου Δημαρά Dr.Jur.

Βαρδακουλά 47 πάρ. 3

30300 Ναύπακτος

Τηλ.: 2610 341269 και 2610 334086

Website/ιστοσελίδα στο διαδίκτυο <http://orthway.org>

e- mail: dikαιο@otenet.gr

Περιεχόμενα:

- ❖ Τό κίνημα τῶν Κολλυβάδων
- ❖ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς.
- ❖ Ἡ ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μαξίμοβιτς καὶ τοῦ Ἁγίου

Φιλαρέτου Μητροπολίτου τῆς
Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς

❖ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας τοῦ Νέου
Ντιβέγιεβο, πρῶην π. Ἀνδριανός.

❖ Τά "μυστήρια" τῶν αἰρετικῶν

Τό κίνημα τῶν Κολλυβάδων

(κυρίως ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Νικοδήμου τοῦ
Ἄγιορείτου καὶ Μακαρίου τοῦ Νοταρά ὡς συνέχεια
τῆς Ἱερᾶς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως)¹

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἔχει συνέχεια.

Τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ
ἐνεργεῖται καὶ στήν Παλαιὰ καὶ στήν
Καينὴ Διαθήκη.

Καὶ στοὺς Προφῆτες, στοὺς
χρόνους τῆς Παλαιᾶς, καὶ στοὺς
Ἀποστόλους, τοὺς προφῆτες καὶ τοὺς
ἀγίους τῆς Καينῆς Διαθήκης.

Στοὺς Μεγάλους Πατέρες τῆς
Ἐκκλησίας καὶ στοὺς ἀσκητές τῆς
Αἰγύπτου, τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς
Παλαιστίνης.

Στοὺς Ἰσυχαστές τοῦ Ἁγίου
Ὁρους, τὴν περίοδο τοῦ Ἁγίου
Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου καὶ τοῦ
Μεγίστου Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ
Παλαμά, ἀλλὰ καὶ στοὺς κοντύτερα σέ
μᾶς Ἁγίους, τοὺς Κολλυβάδες, τοὺς
ἀγίους τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ πνευματικὴ Ὁρθόδοξη χριστιανική
ζωὴ συνεχίζεται καὶ στήν Θηβαΐδα
τοῦ Βορρά, στό Κίεβο καὶ στήν Ὀπτινα,
στίς στέπες τῆς Ρωσίας, καὶ παντοῦ,
ὅπου ἔζησαν, μετὰ τό πλήρωμα τῆς
Πεντηκοστῆς, Ὁρθόδοξοι!

Ἄκόμη καὶ στήν μακρινὴ Ἀμερικὴ,
μέ τοὺς νέους Ρώσους Πατέρες, τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, πού

¹ Εἰσήγησις τοῦ ἐκδότου στήν ἡμερίδα γιὰ τὰ διακόσια
χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ
Ἄγιορείτου πού διοργανώθηκε στήν Πάτρα ἀπὸ τὴν Ἱερά
Μητρόπολη Ἀχαΐας

φέρνουν μαζί τους, έξορισμένοι από την πατρίδα τους, την Αγία Ρωσία, την παράδοση των Πατέρων της Όπτινα τά τελευταία χρόνια, μέ τις μεγάλες μορφές της Ρωσικής Όρθόδοξης πνευματικότητας των **Αγίων Ιωάννη Μαξίμοβιτς, Αγίου Φιλαρέτου και του διορατικού Αρχιεπισκόπου Ανδρέα του Νέου Ντιβέγιεβο**, πού μεταλαμπάδευσαν την Όρθόδοξη πίστη στον νέο κόσμο.

Ό Σταυρός, βέβαια, δέν εἶναι κυρίως τά διάφορα προβλήματα και οἱ δοκιμασίες, πού αντιμετώπιζει ὁ καθένας στήν ζωή του, ὅπως νομίζουν οἱ πολλοί.

Εἶναι ὁ ἐκούσιος Σταυρός πού ἀναλαμβάνει ὁ καθένας γιά νά ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τόν διάβολο και τήν ἁμαρτία, μέ τήν τήρηση μέχρι θανάτου τῆς ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία φθάνει μέσω τῆς καθάρσεως και τοῦ φωτισμοῦ στήν Θέωση.

Αὐτό ζητάει ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀπό τόν καθένα ἀπό ἐμαῶς! "**Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν και ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ και ἀκολουθείτω μοι!**"

Μέ τήν δική του βούληση κάθε πιστός πρέπει και αὐτός νά σταυρωθεῖ ἐκουσίως, ὅπως σταυρώθηκε ὁ Χριστός μας, διότι μόνον μέ αὐτή τήν ἐκούσια σταύρωση ἐπιτελεῖται ἡ **μέθεξη στό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ**, πού **μεταμορφώνει τόν ἄνθρωπο σέ φίλο τοῦ Θεοῦ και Θεόν κατά χάριν.**

Ό Κύριος σαφῶς διδάσκει γιά τήν Θέωση και γιά τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ, στό ὁποῖο βασίζεται ἡ φιλία τοῦ Θεοῦ:

«μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπέρ τῶν φίλων αὐτοῦ... ὑμᾶς δέ εἶρηκα φίλους ὅτι

πάντα ἃ ἤκουσα παρά του Πατρός μου ἐγνώρισα ὑμῖν. οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς και ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε και καρπὸν φέρητε, και ὁ καρπὸς μένη, ἵνα, ὅτι ἂν αἰτήσητε τόν πατέρα, ἐν τῷ ὀνόματί μου δῶ ὑμῖν. ταῦτα ἐντέλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Ό Μέγας ἀπόστολος Παῦλος ἐπίσης διδάσκει ὅτι *«ἐκάστου τό ἔργον φανερόν γενήσεται. ἡ γάρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρί ἀποκαλύπτεται, και ἐκάστου τό ἔργον ὁποῖόν ἐστίν τό πῦρ αὐτό δοκιμάσει, εἴ τις τό ἔργον μενεῖ, ὃ ἐπωκοδόμησεν, μισθόν λήψεται. εἴ τις τό ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτός δέ σωθήσεται ὡς διά πύρος».*

Στήν περιγραφή τῆς κολάσεως χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀντιθέσεις **"πῦρ"** και **"σκότος"**, διότι ἀντιστοιχοῦν μέ τό **"φῶς"** και τόν **"γνόφο"**, ἥτοι τήν φωτεινή νεφέλη ἢ τόν λαμπρινόν γνόφον, πού ἐπισκιάζει και φωτίζει ὑπερνοητῶς αὐτούς πού δέχονται τήν ἀποκάλυψη, δηλ. **τούς δοξασμένους ἢ Θεουμένους.**

Ἀκριβῶς, ὅπως ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ στήν ἐμπειρία τήν ἀποκαλυπτική τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων και τῶν ἁγίων ἐμφανίζεται ὡς **"φῶς"** και **"γνόφος"**, ὡς φωτεινή νεφέλη, πού τούς περιβάλλει και τούς φωτίζει ἔσωθεν και ταυτόχρονα ὑπερβαίνει κάθε αἰσθητό κατηγορημα, ἔτσι και στούς κολαζόμενους ἢ ἴδια δόξα και τό ἴδιο φῶς, ἐμφανίζεται ἡ φωτεινή νεφέλη ὡς **"πῦρ καταναλίσκον"** και **"σκότος ἐξώτερον"** και **"τόπος βασάνων"** ὡς **"καπνὸς ἀστραπτόμενος"** στούς μή κεκαθαμένους και τελείους ἀκόμη πιστούς.

Ό ἀναβαλλόμενος τό ἀπρόσιτον φῶς ὡς ἱμάτιον Θεός διαιρεῖται ἀδιαιρέτως ἐν διαιρετοῖς και μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς.

Στήν Θεία Εὐχαριστία φανερῶνεται κατ' ἐξοχήν αὐτό τό Μυστήριο και

ὁ Χριστός μας ὡς "μελιζόμενος καί μὴ διαιρούμενος", "ἐσθιόμενος καί μὴ δαπανώμενος"!

Οἱ δὲ μετέχοντες ὀφείλουν νὰ προσέρχονται μὲ συντριβὴ καρδίας, ταπείνωση, νηστεία καί ἀδιάλειπτη προσευχή, γιὰ νὰ μὴν κοινωνήσουν εἰς κρίμα καί κατάκριμα.

Διότι ὅλοι μὲν κοινωνοῦν ἀπὸ τό ἴδιο Ποτήριο, ἄλλοι ὅμως εἰς φωτισμόν καί ἁγιασμόν ψυχῆς καί σώματος καί ἄλλοι εἰς κρίμα καί κατάκριμα!

Ἡ δύναμις, λοιπόν, τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ διαιρουμένη ἀδιαιρέτως καί **κατ' ἀξίαν μετεχομένη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ πρό τοῦ τόν κόσμον εἶναι παρά τῷ Θεῷ, στήν δημιουργία καί στήν κυβέρνησις τοῦ κόσμου, πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως, μετά τόν νόμον, πρό τῆς ἐνσαρκώσεως, στήν ἐνανθρώπησι, πρό τῆς σταυρικῆς θυσίας, στήν σταυρικὴ θυσία καί μετά τὴν σταυρικὴ θυσία. **Καθιστᾶ δὲ τὴν σταυρικὴ θυσία, ἥτοι τὴν δύναμη τῆς ἀναστάσεως, παροῦσα καί ἐνεργοῦσα στήν Θεία Εὐχαριστία καί στά Ἅγια μυστήρια. Δηλ. μὲ τὰ Ἅγια μυστήρια ἐνεργεῖ τὴν κάθαρση, τόν φωτισμό καί τὴν θέωση.**

Ἡ θέωση, ἡ ἰερόπεια, ἡ ἰερότητα τῆς δόξης ἢ τῆς Θεότητος, ἢ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, προϋποθέτει μία ριζικὴ ἀλλαγὴ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ δοῦλος, μισθωτός ἢ καί ἐχθρός, **πρέπει νὰ μεταβληθεῖ ὁ ἄνθρωπος σὲ φίλον τοῦ Θεοῦ!**

Τό ὅτι ἡ φιλία αὐτὴ μὲ τόν Θεόν δέν εἶναι κατὰ κόσμον φαίνεται σαφῶς ἀπὸ τό γεγονός ὅτι μετά μακρὰν συναναστροφὴν καί μόλις πρό τῆς σταυρώσεως, κατὰ τόν Μυστικόν Δεῖπνον, ὁ Χριστός μας εἶπε στοὺς Ἀποστόλους: "*Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐάν ποιῆτε ὃ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν, οὐκέτι*

λέγω ὑμᾶς δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδεν τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος. ὑμᾶς δὲ εἶρηκα φίλους..."

Ἡ φιλία αὐτὴ κατορθώνεται μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τὴν συνέργια τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν καταλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεόν, μέσῳ τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ Ἀπόστολοι ἔγιναν φίλοι τοῦ Χριστοῦ μάλιστα πρό τῆς Σταυρικῆς θυσίας στὸν Γολγοθᾶ, γιατί σήκωσαν τόν σταυρόν τους καί ἀκολούθησαν τόν Χριστόν. Χωρὶς αὐτό τό μυστήριον δέν εἶναι δυνατὴ ἡ καταλλαγὴ πρὸς τόν Θεόν. Ἐπομένως στό κέντρο τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως βρίσκονται οἱ θεοῦμενοι Προφῆτες, Ἀπόστολοι, καί Ἅγιοι φίλοι τοῦ Χριστοῦ καί αὐτόπτες μάρτυρες τῆς Θεότητος Αὐτοῦ, οἱ μετασχόντες καί μετέχοντες τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως καί μεταβάλλοντες αὐτούς σὲ φίλους τοῦ Θεοῦ.

Γιαυτό ἀγωνίσθησαν καί **οἱ Ἅγιοι Κολλυβάδες**, οἱ συνεχιστὲς αὐτῆς τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως σὲ χρόνια δύσκολα γιὰ τό Γένος καί τὴν Ἐθνικὴ μας Ἱστορία, νὰ φέρουν τοὺς πιστοὺς στήν ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ!

Νὰ τοὺς ἐνώνουν συνεχῶς μὲ τὴν ἀκατάλυτη δύναμη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας, τονίζοντας, κατ' ἐξοχὴν οἱ κορυφαῖοι τῶν Κολλυβάδων, **ὁ Ἅγιος Νικόδημος καί ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρᾶς**, τὴν Εὐαγγελικὴν αἰώνια ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μας ὅτι: "*Ὅσάκις ἂν ἐσθίετε τόν ἄρτον τοῦτον καί τό ποτήριον τοῦτο πίνετε, τόν ἐμὸν θάνατον ὁμολογεῖτε καί τὴν ἐμὴν ἀνάστασιν καταγγέλλετε*".

Τοῦτο καταδεικνύεται στό περίφημο ἔργον τους "*Περὶ τῆς συχνῆς Θείας Μεταλήψεως*".

Οἱ κορυφαῖοι αὐτοὶ δύο Κολλυβάδες Πατέρες εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐντρύφησαν στήν διδασκαλίαν τοῦ

ἐξόχου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ **Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ**, ἡ διδασκαλία τοῦ ὁποίου περί τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ὡς ὁδοῦ πρὸς τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν Θέωση περιελήφθη καὶ στὴν "Φιλοκαλία".

Ὁ **Ἅγιος Νικόδημος** παρεκλήθη ἀπὸ τὸν **Ἀθανάσιον τὸν Πάριον** καὶ τὸν μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως νά φροντίσει τὰ συγγράμματα τοῦ **Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ** πρὸς ἔκδοση, τὰ ὁποῖα σύναξε ἀπὸ τίς βιβλιοθήκες τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος *"σχολιάσας αὐτὰ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἑλληνιστί, καὶ εἰς τρεῖς τόμους διαιρέσας..."* ὅπως σημειώνει ὁ Στέφανος Σκούρτης.

Ἐξέδωσαν μέ τὸν **Ἅγιο Μακάριο** τὴν "Φιλοκαλία", βιβλίον πού ἀποτελεῖ τὴν βαθύτερη ἔκφραση τῆς ἀγιότητος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Στὸν **Ἅγιο Νικόδημο** ἀνέθεσε ὁ **Θεοφόρος Μακάριος** νά ἀποκαθάρει τὸ χειρόγραφο ἀπὸ τὰ σφάλματα, νά ἐτοιμάσει τὸν πρόλογο καὶ τοὺς συνοπτικούς Βίους τῶν συγγραφέων Πατέρων.

Πλήρης ἀρετῶν καὶ σοφίας ὁ **Ἅγιος Νικόδημος** ἀπεδύθη σέ ὑπερβολικούς κόπους, ἡμέραν καὶ νύκτα.

Μένει ἔκπληκτος κανεὶς γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ **Ἁγίου Μακαρίου** πρὸς τὸν **Ἅγιον Νικόδημον**, **στὸν ὁποῖον διαβλέπει τὸν νέον μέγαν διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας**, ἀφοῦ ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας γνωρίζει ὅλες τίς φάσεις τοῦ πνευματικοῦ βίου, τὴν κλίμακα τῆς ἀναβάσεως μέ τὴν νοερά προσευχή καὶ τὴν φυλακή τοῦ νοός.

Τοῦτο διαφαίνεται πάντοτε, ὅταν ὁμιλεῖ καὶ γράφει ὁ θεῖος Πατήρ, ὡς γεγευμένος ἀπὸ τό θεῖον ποτήριον τῶν πνευματικῶν μυστηρίων καὶ τῶν μυστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἡ ἐνεργουμένη νοερά προσευχή, σέ συνδυασμὸν μέ τὴν ἐξαίσιαν πνευματικὴν φύσιν καὶ τὴν ἄκρα ἠθικὴν καθαρότητα τοῦ βίου του, εἶναι τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα πού θεμελιώνουν τὴν καταπληκτικὴν πνευματικὴν γνώσιν.

Ἐχει φθάσει καὶ ὁ **Ὅσιος Νικόδημος** τὸ στάδιον τῆς Θεώσεως μέ τοὺς ἀνυπέρβλητους ἀσκητικούς του ἀγῶνες, τίς συνεχεῖς ἀγρυπνίες, τίς χαμαικοιτίες, τὴν ἀχώριστη σύντροφόν του νηστεία καὶ τὴν ἀδιάλειπτη καρδιακὴν προσευχή, τὴν ὁποία διδάσκει καὶ παραδίδει καὶ σέ ἄλλους Πατέρες, κοινωνῶν συνεχῶς τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων!

Συγγράφει καὶ ἄλλα περίφημα ἔργα, ὅπως τὸ **"Ἐξομολογητᾶριον"**, μετὰ τὴν περάτωση τῆς ἐργασίας του

"Ἄπαντα τὰ συγγράμματα τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου", κατὰ προτροπὴν καὶ πάλιν τοῦ **Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ**.

Στὸ ἐξομολογητᾶριον ἀποδεικνύεται μέγας ψυχολόγος, κήρυξ μετανοίας καὶ ποταμὸς στίς γνώσεις περὶ ἐπιτιμίων καὶ κανόνων, ἱατρός μοναζόντων, λαϊκῶν καὶ ἱερωμένων ἐμπειρότατος, ὡς ἀδελφός, ὡς πατήρ, ὡς υἱός, διαλεγόμενος μέ πολλὴν πειθὴ καὶ ἐπιχειρηματολογία ἰσχυρότατη μέ τὸν Πνευματικὸν ἢ τὸν μετανουῶντα, ὅταν ἀπευθύνεται χωριστὰ σέ αὐτούς!

Ἐπελήφθη τῆς ἐτοιμασίας τοῦ **Θεοτοκαρίου**, ἦτοι τοῦ στεφάνου τῆς Ἀειπαρθένου μέ 62 ὑμνολογικούς Κανόνες πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκον ἀπὸ 22 ἱερούς καὶ θεσπέσιους μελωδοῦς!

Ὅλην του τὴν Ὁρθόδοξον πνευματικότητα ἀπομάξας ἐν τῇ θεῖᾳ του ψυχῇ ὁ **Ἅγιος Νικόδημος**, ἔμαθε τὴν θεωρία διὰ τῆς πράξεως καὶ ἔγινε καὶ αὐτὸς σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ ἄρωμα τῆς θείας γνώσεως τῆς ἐνθέου καρδίας του ἐξεκένωσε σὸ

ἀριστούργημα του **"Συμβουλευτικόν ἐγχειρίδιον"**, ἔργο δημιουργηθέν ἐκ τοῦ μηδενός, ἀπό τό ἀπόσταγμα τῆς καρδίας του.

Ἔτσι ὑμνεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία ὡς κορυφαῖος ἀντιπρόσωπος καί τῶν ἄλλων Κολλυβάδων Πατέρων, πού ἀπολαμβάνουν τῆς ἰδίας τιμῆς, ὡς ἀρετῶν ὑφηγητής καί θεηγόρος, πού μᾶς παρέθηκε σωτηρίας διδάγματα, βίου καθαρότητος διεκφαίνων τήν ἔλλαμψιν τῷ πλούτῳ τῶν ἐνθέων του λόγων, δι' ὧν ὡς φῶς τῷ κόσμῳ ἔλαμψεν.

Μέ τά ἔργα του καί τήν ζωή του ὁ **θεοφόρος Πατήρ Ἅγιος Νικόδημος**, ὅπως καί οἱ ἄλλοι θεηγόροι Κολλυβάδες Πατέρες, ἀγωνίζονται, μένοντες πιστοί στήν Ἱερά Παράδοση, ὡς δέκτες, φύλακες, μεταδότες, προφήτες, ἀποστολοὶ καί Ἅγιοι φίλοι τοῦ Χριστοῦ, πού δέχονται, φυλάττουν καί μεταδίδουν τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως! Μέσω δέ τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ ἀποκαλύπτεται στούς ἀγωνιστές καί ὁ Πατήρ, διά τοῦ ἐνσαρκωθέντος Λόγου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ἡ ζωή, τό ἔργο καί ἡ διδασκαλία τῶν Κολλυβάδων Πατέρων μᾶς ὀδηγοῦν στό νά ἐννοήσουμε **πῶς θά ἐπιτύχουμε τήν καταλλαγή μας πρός τόν Θεόν.**

Μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους, τήν διαρκῆ παραίτηση ἀπό τόν πηλό, τά ἔργα τῆς σάρκα, καί τά κάτω, νά μᾶς ἀνεβάσουν καί μᾶς στά ἄνω, τά ὠραῖα, τά πνευματικά, στά θεοφιλῆ, στά σεμνά! Θέλουν νά μᾶς εἰσαγάγουν στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὅπου εἰσῆλθαν καί αὐτοί!

Ὅπου θά δοῦμε τόν Θεόν ὡς φῶς!

Διότι, καί κατά τούς Κολλυβάδες Πατέρες, ὁ Θεός οὐδέποτε παύει νά εἶναι καί στούς ἐχθρούς αὐτοῦ φίλος κατά τήν ἰδίαν Αὐτοῦ ἀγάπην, ὅπως ἐρμηνεύει καί ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τόν Ἀπόστολον Παῦλον** ὅταν γράφει: *"καταλλάγητε τῷ Θεῷ. καί*

οὐκ εἶπεν καταλλάξετε ἑαυτοῖς τόν Θεόν, οὐ γάρ ἐκεῖνος ἐστίν ὁ ἐχθραίνων, ἀλλ' ἡμεῖς. Θεός γάρ οὐδέποτε ἐχθραίνει".

Ὁ Θεός γίνεται ἐχθρός καί κολαστική δύναμη μόνον ἐξ ἐπόψεως τῶν ἀντιτιθεμένων κατά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ κατά τήν δική τους βούληση.

Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ ἄνθρωπος καί ὄχι ὁ Θεός καταλλάσσεται διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ, μέ τήν διαρκῆ δηλ. ἄσκησι, τήν νηστεία, τήν μετάνοια, τά δάκρυα καί τήν ἀδιάλειπτη καρδιακή προσευχή, τῆς ὁποίας θαυμαστοί διδάσκαλοι ὑπάρχουν ὅλοι οἱ Κολλυβάδες Πατέρες.

Αὐτό τό πνεῦμα φέρνουν στήν πατρίδα μας μέσα στούς χρόνους τῆς σκλαβιάς καί δίνουν τήν ἐλπίδα, ἐμπνέουν καί καλλιεργοῦν τήν προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως, φέρνοντας τήν ἀσκητικοπνευματικήν ἐμπειρία τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, **τῆς ἄλλης βιωτῆς τῆς αἰωνίου τήν ἀπαρχήν, μέχρι σέ μᾶς**, διωκόμενοι καί κατοικοῦντες στά νησιά τοῦ Αἰγαίου ἀρχικά!

Καί στή συνέχεια σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα!

Περιφανεῖς νεώτεροι ἐκπρόσωποι τῆς Κολλυβαδικῆς ἀγιαστικῆς παραδόσεως εἶναι καί ὁ **Ἅγιος Παχώμιος** τῆς Χίου, ὁ **Διονύσιος ὁ νέος Κοινοβιάρχης**, ὁ **Ἅγιος Νεκτάριος**, ὁ φιλακόλουθος καί καθημερινά ἱεουργῶν παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς². Στήν Ρωσία οἱ θεοφόροι Πατέρες καί στάρεις τῆς Ὀπτινα, **Ἀμβρόσιος, Μακάριος, Ἰωσήφ, Ἀνατόλιος, Ἀντώνιος, Λεωνίδα, Βαρσανούφιος, Ζαχαρίας καί Νεκτάριος.**

² Κοιμήθηκε τό 1933, πρίν βγοῦν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς στόν Ἀγῶνα. Λειτουργοῦσε στήν ἀρχή μέ τό Παλαιό Ἡμερολόγιο καί γι' αὐτό τόν δίωξαν. Τόν ἀνέκριναν καί τόν ἐπιτίμησαν στήν καινοτόμο Ἀρχιεπισκοπή. Κρατοῦσε τήν τάξη τῶν Ἁγίων Πατέρων καί εἶχε ἀξιωθεῖ ὑπερβολικῶν πνευματικῶν ἀντιλήψεων καί Θεοφανειῶν.

Καί συνεχιστές αὐτῶν εἶναι οἱ μακάριοι Πατέρες τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, μεγάλοι βιαστές τῆς φύσεως, ἄνθρωποι ἀγάπης Θεοῦ καί προσευχῆς, **Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, Μητροπολίτης Φιλάρετος καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας (πρῶην π. Ἀνδριανός) τοῦ Νέου Ντιβέγιεβο.**

Συνδέουμε καί τούς Πατέρες τῆς Ὀπτινα ὡς φορεῖς τῆς Κολλυβαδικῆς Παραδόσεως, γιατί ἀπό τόν Ἁγιορείτη **Ἅγιο Παῖσιο τόν Βελιτσκόφσκι** πῆραν τήν Φιλοκαλία, διά τοῦ ἀγίου **Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ καί τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου**, πού τήν μετέφρασε (ὁ Ἅγιος Παῖσιος) στά Ρωσικά!

Ὅσοι δέν δέχονται ὡς βάση καί προϋπόθεση τῆς θεολογίας τούς θεουμένους Ἁγίους, δέν μποροῦν νά γνωρίσουν τόν Χριστόν, οὔτε γνωρίζουν τί εἶναι Προφήτης καί τί Ἀπόστολος. Οἱ Προτεστάντες πού τούς ἀπορρίπτουν καί οἱ Παπικοί πού ἀγνοοῦν τήν Θέωση, καί στή συνέχεια οἱ Νεοσημερολογίτες καί οἱ Οἰκουμενιστές, πού ἀλλοίωσαν τήν Πίστη βρίσκονται ἀποκομμένοι ἀπό τήν ἀλυσίδα τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί ἐκτός τῆς ἀληθείας, **ἐφ' ὅσον ἡ Θέωση τῶν Θεουμένων εἶναι ἡ μόνη ἀπλανής καί ἀλάθητη γέφυρα τῶν πιστῶν πρὸς τόν Χριστόν καί γιά συμμετοχή στήν Δόξα καί τήν Βασιλεία Του!**

Ὅσοι μένουν ἔξω ἀπό τήν ἁγιαστική παράδοση τῶν Κολλυβάδων, πού εἶναι ἡ παράδοση τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τῶν Δασκηνῶν, τῶν Βασιλείων, τῶν Χρυσοστόμων, τῶν Γρηγορίων, καί τῶν Μάρκων τῶν Εὐγενικῶν, εἶναι καταδικασμένοι νά μένουν ἐγκλωβισμένοι στήν μικρότητά τους καί στά ἀσφυκτικά ὅρια τῆς θλιβερῆς θνητότητός τους.

Εἶναι ὡς οἱ νεκροί πνευματικά πού θάπτουν συνεχῶς τούς ἑαυτῶν νεκρούς,

ἢ ὡς οἱ πρόσκαιρα ἠγνισμένοι, ὅπως οἱ ἐπί Μωϋσέως Ἰσραηλίτες, πού **βλέπουν τό ὄρος καπνιζόμενον καί καταστραπτόμενον, σειόμενον ἀπό τίς βροντές, πού τούς ἀπειλεῖ** ἀλλά καί πού ταυτόχρονα θαυμάζουν τά γινόμενα ἐπάνω σ' αὐτό!

Εἶναι οἱ μή δυνάμενοι ἐπί τό ὄρος Σινᾶ ἀνιέναι κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον!

Ἐμεῖς, τό μικρόν ποιμνιον, περί τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι ἡμῖν ἐδόθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, μετά τῶν **Ἁγίων Θεοφόρων Κολλυβάδων Πατέρων μας**, μετά τοῦ **Μωϋσέως τοῦ Θεόπτου**, μέ τόν **Ἥλιαν τόν Θεσβίτην**, μέ τούς ἀγαπημένους μαθητές, μετά τοῦ **Πέτρου, τοῦ Ἰωάννου καί τοῦ Ἰακώβου**, θά ἀναβαίνουμε συνεχῶς εἰς τό Ὄρος, τό πνευματικό Σινᾶ καί τό πνευματικό Θαβώρ, ἐπειδή γνωρίζουμε ἐμπειρικά, πολυμερῶς καί πολυτρόπως, καί ἀδιαλείπτως, μέσω τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τόν Θεόν ὡς φῶς καί ζωή καί δέν θά δοῦμε Αὐτόν ποτέ ὡς πῦρ καί σκότος ἐξώτερον!

Αὕτη εἶναι ἡ παρακαταθήκη καί ἡ Ἱερά Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ χῶρος τῆς καθαρτικῆς, φωτιστικῆς καί Θεωτικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ! Φορεῖς αὐτῆς τῆς ἀσκητικο-πνευματικῆς ζωῆς εἶναι οἱ ἅγιοι Κολλυβάδες.

Καί συνεχιστές τους ἐμεῖς...

Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἔσχατοι καί περιλειπόμενοι, οἱ νέοι Κολλυβάδες, οἱ παλαιοσημερολογίτες τοῦ πνεύματος καί τῆς ἐνθέου ζωῆς, μιᾶς ζωῆς πού ὅποιος δέν τήν γεύθηκε, μένει μακριά ἀπό τό μυστήριον πού συντελεῖται στόν κόσμον, τό μυστήριον τῆς ἐντός ἡμῶν βασιλείας, πού δέν ἔρχεται μετά παρατηρήσεως ἀλλά ἐνεργεῖται καί φανερώνεται στό ταμεῖον ἡμῶν!

Σίγουρο εἶναι ὅτι ὅλοι, βέβαια, θά φθάσουν στήν ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας,

τῆς φανερώσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν δόξῃ, ἀλλά δέν θά μετέχουν ὅλοι.

Ἀντιθέτως δέ θά κολάζονται ἀπό τήν θέα τοῦ ἀκτίστου φωτός-πυρός αἰωνίως, ὅσοι δέν βίωσαν τήν Κολλυβαδική παράδοση καί ζωή, πού εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἡσυχαστική παράδοση καί ζωή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτη, τοῦ Ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι Χριστός ὁ αὐτός καί χθές καί σήμερα καί εἰς τούς αἰῶνας! Ἄμην!

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ

ὑπό τοῦ ἀδελφοῦ Πέτρου Κουτσούκου,
καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν

Ἡ φανέρωση Ἁγίων σέ οποιαδήποτε ἐποχή εἶναι ἡ φανέρωση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ στον κόσμο. Εἶναι ἡ φανέρωση τῆς Χάρης τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐν ᾧ τά πάντα ζῆ καί κινεῖται. Ἡ φανέρωση τῶν Ἁγίων εἶναι δωρεά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, ὁ Ὅποιος γιά νά μὴν χαθῆ καμμία ψυχή, δέν ἐφείσθη τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ Υἱοῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε στή γῆ, σέ ὅλα ὁμοίος μας, ἐκτός τῆς ἁμαρτίας μας, καί θανατώθηκε με μαρτυρικό θάνατο πάνω στόν Σταυρό γιά τήν σωτηρία μας! Καί ὅποιοι καί ὅσοι πίστεψαν σ' Αὐτόν πῆραν ἀμύθητα δῶρα, πῆραν τήν ἐξουσία νά γίνουν παιδιά τοῦ Θεοῦ, Θεοί κατά Χάρη! Ἀνήκουστη ἡ τιμή, ξεφεύγει τά ὅρια τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ αὐτό τό χάρισμα! Καί ὅσοι τό κατάλαβαν, πολιτεύθηκαν σάν ἔξυπνοι ἔμποροι καί πούλησαν ὅλο τους τό βίος μέχρι

τελευταίας δεκάρας, προκειμένου νά ἀποκτήσουν τό πολύτιμο αὐτό μαργαριτάρι, τό ἀτίμητο πετράδι, τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά εἶναι τόσο χονδροειδής ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου μετά τήν πώση, ὥστε ξεχνάει πολύ εὔκολα, ὥστε νά μεταστρέφεται ἡ γνώμη του γρηγορότερα καί ἀπό τόν πιό ἀσταθῆ ἄνεμο... Ἄς θυμηθοῦμε τόν παλαιό Ἰσραήλ. Ἀκόμα εἶχε στό στόμα του τήν Θεϊκή, οὐρανόσταλη τροφή, τό μάννα, καί λησιμόνησε τόν Θεό πού τόν ἔσωσε, καί στράφηκε στήν ἀπάτη τῶν εἰδώλων καί στήν καταφρόνηση τοῦ Σωτῆρα του. Τότε, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τούς ἐπανάφερε, ὅπως τά νήπια, μέ τιμωρίες πού φάνταζαν σκληρές καί ἀβάσταχτες, ἦσαν ὁμως σωτήριες.

Σήμερα, στόν Νέο Ἰσραήλ τῆς Χάριτος, ἡ ἀγάπη καί ἡ ἔγνοια τοῦ Θεοῦ γιά τήν Σωτηρία μας, ἐκδηλώνεται μέ τήν φανέρωση Ἁγίων. Ἀνθρώπων ὁμοίων καθ' ὅλα μέ μᾶς, ἀλλά τῶν ὁποίων ἡ ἀγαθή προαίρεση, τούς ἔκαμε δοχεῖα καθαρὰ πού δέχτηκαν καί χώρεσαν τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, πού ἔρχεται νά γεμίσει τά καθαρὰ δοχεῖα, χωρίς τσιγγουνιές καί περιορισμούς.

Ἡ Χάρη αὐτή, εἶναι δυνατή ἐνέργεια, ἡ ὁποία ἀλλάζει τά ὑλικά μέ τρόπο πού ὅποιος τά βλέπει, νά μὴν ἀναγνωρίζει τά ὑλικά καθ' ἑαυτά ἀλλά τόν Δημιουργό τῆς Ἐνέργειας, πού τά μετασημάτισε. Τό σίδηρο, εἶναι ἓνα σκοτεινο κομμάτι ὕλης, βαρῦ, μαυρειδερό. Ὅταν, ὁμως πυρακτωθεῖ σέ μιά ἠλεκτροκάμινο, δέν μπορεῖς κἄν νά τό κοιτάξεις, χρειάζεσαι εἰδικά γυαλιά, γιατί λάμπει σάν τόν ἥλιο, καί τό φῶς πού ἐκπέμπει εἶναι τόσο λαμπρό καί ἀνάλαφρο, πού νομίζεις πῶς δέν βλέπεις κάτι ὑλικό μά κάτι πού εἶναι ἔτοιμο νά ἐξαϋλωθῆ. Δέν εἶναι πιά τό

σίδερο τό βαρύ μαῦρο κομμάτι, ἀλλά ἓνα φωτεινό, ἀκτινοβόλο ρευστό. Ἀντικρύζοντάς το, δέν σκέφτεσαι τήν βαρύτητα τῆς ὕλης ἀλλά τήν δύναμη μετασηματισμοῦ τῆς ἐνέργειας! Οἱ αἰσθήσεις σου μένουν καθηλωμένες στήν καταλυτική δύναμη τῆς ἐνέργειας.

Ἀνάλογο εἶναι καί τό δῶρο τῆς παρουσίας τῶν Ἁγίων στόν κόσμο μας. Ἰδιαίτερα στίς μέρες μας, μέρες λήθης καί ἀποστασίας ἀπό τό Σωτήριο Θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέρες κατά τίς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἐπιλέξει νά πορεύονται σύμφωνα μέ τά θελήματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, ἡ παρουσία καί ἡ φανέρωση Ἁγίων μορφῶν εἶναι ἡ ἀγαπητική φανέρωση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος, χρησιμοποιεῖ τήν μορφή, τό στόμα, τήν βιοτή τῶν Ἁγίων γιά νά δηλώσῃ μέ ἡχηρή σιωπή, τήν παντοτεινή παρουσία Του στό χῶρο καί στό χρόνο.

Γιά τόν λόγο αὐτό εἶναι ἰδιαίτερα σημαντική ἡ φανέρωση στίς μέρες μας, τήν ἐποχή τῆς ἔκρηξης τῆς τεχνολογικῆς προόδου, Ἁγίων μορφῶν, ὅπως αὐτή τοῦ **Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς**, Ἀρχιεπισκόπου Σαγκάης καί Ἁγίου Φραγκίσκου τῶν ΗΠΑ, ὁ ὁποῖος κοιμήθηκε τό 1966 καί τοῦ ὁποῖου ἡ Ἁγιότητα διακηρύχθηκε ἐπίσημα τό 1994, μετά τήν ἀνακομιδή τῶν ἄφθορων καί εὐδιαζόντων λειψάνων Του, ἐνῶ τό φέρετρο, τά ἄμφια, σταυροί, εὐαγγέλιο εἶχαν πλήρως διαβρωθεῖ καί ἦσαν σέ ἀποσύνθεση. Ἦχηρή ἀλλά πάντα διακριτική ὑπόμνηση γιά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά μας. Ὅποιος ἀρνεῖται τήν παρουσία ἁγίων στίς μέρες μας, ἀρνεῖται τήν ἴδια τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ!

Κάποια ἐποχή, ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης ὑπηρετοῦσε στήν ἐπισκοπή τοῦ Σέρβου ἱεράρχη, Νικολάου (Βελμίροβιτς) τῆς Ὀχρίδας, [διακηρύχθηκε πρόσφατα ἡ Ἁγιότητά του], ὁ ὁποῖος ἀπεκαλεῖτο: «Ὁ Σέρβος Χρυσόστομος».

Αὐτός ὁ ἀρχιποιμένας, γνωστός σέ ὀλόκληρο τόν Ὁρθόδοξο κόσμο, εἶχε τή μεγαλύτερη ἐκτίμηση γιά τόν Βλαντίκα. Ἐγραψε, πῶς ἀκόμη καί τότε, ὁ πατήρ Ἰωάννης, θεράπευσε πολλούς ἀρρώστους, τοὺς ὁποῖους ἐπισκέφτηκε μέ τὸ εἰκόνημα τοῦ Ἁγίου Ναοῦμ τῆς Ὀχρίδας... Σὲ μιὰ Σερβίδα κοπέλα, ἡ ὁποία ρώτησε σ' ἓνα γράμμα της: «Γιατί δέν ὑπάρχουν ἅγιοι σήμερα;» ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος ἀπάντησε γραπτά: «Μά, φυσικά καί ὑπάρχουν καλή μου!» καί τόνισε τὸ παράδειγμα τοῦ ἀσκητικοῦ ἀγῶνα τοῦ Βλαντίκα Ἰωάννη.

Ἡ παρουσίαση, λοιπόν, τοῦ βίου καί τοῦ βιώματος τῶν Ἁγίων, δέν εἶναι μόνο ἀπόδοση ὀφειλόμενης τιμῆς, ἀλλά καί ζῶσα διδασκαλία γιά ὅσους ἔχουν ἀγωνία γιά τήν σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς τους, καί ταυτόχρονα καμπάνα ἀφύπνισης γιά ὅσους ἔχουν ξεχασθεῖ στή ραθυμία τήν πνευματική καί ἔχουν ὑποκαταστήσει τήν πραγματική διδασκαλία μέ τήν διδασκαλία τῶν δεκτῶν τῆς τηλεόρασης...

Ἡ ἐποχή μας, εἶναι ἐποχή σύγχυσης, ἀκόμα καί σέ θέματα τά ὁποῖα ἀφοροῦν στήν Ἐκκλησία.

Πολλοί λένε σήμερα: " Ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶναι ὁ Χριστός. Ἐδῶ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἐκεῖ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία." Καί ἡ σύγχυση κραταιοῦται, ἰδιαίτερα ὅταν οἱ ὑποδείξεις συνοδεύονται ἀπό ποικιλόμορφες πιέσεις. Στίς περιπτώσεις αὐτές, τό

παράδειγμα τῶν Ἁγίων καί μάλιστα τοῦ Ἁγίου Βλαντίκα Ἰωάννου, συγχρόνου Ἁγίου, λειτουργεῖ ὅπως ἡ πυξίδα στή σκοτεινή καί φουρτουνασμένη θάλασσα. Ἄς προσεγγίσουμε, λοιπόν, μέ δέος καί κατάνυξη τόν βίο τοῦ Ἁγίου.

Γεννήθηκε στίς 4 Ἰουνίου τοῦ 1896 στό χωριό Ἀντάμοβκα, τῆς ἐπαρχίας Χαρκῶβ τῆς Οὐκρανίας, σχετικά κοντά μέ τò Κίεβο. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀριστοκρατική. Ὁ πατέρας του Μπόρις ὑπῆρξε στρατάρχης, ὁ θεῖος τοῦ πρῦτανις τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Κιέβου, καί ἕνας ἄλλος συγγενής τους ἦταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης, Μητροπολίτης τοῦ Τομπόλσκ.

Ὅταν βαπτίσθηκε πῆρε τò ὄνομα Μιχαήλ. Μικρός ἦταν φιλάσθενος καί ἔτρωγε λίγο. Τήν δευτεροβάθμια ἐκπαίδευσή του τήν πῆρε στή στρατιωτική ἀκαδημία τῆς Πολτάβας (1907-1914). Στη συνέχεια, σπούδασε στό πανεπιστήμιο τοῦ Χαρκῶβ νομική καί ἔπειτα διορίστηκε στό περιφερειακò δικαστήριο τοῦ Χαρκῶβ. Ὅταν σπούδαζε στό Χαρκῶβ, πρότυπό του καί ἰνδαλιά του ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μελέτιος Λεόντοβιτς, ὁ ὁποῖος διακρινόταν γιά τήν ἀσκητικότητά του καί μάλιστα γιά τò κατόρθωμά του νά μὴ κοιμᾶται τῆ νύχτα καί νά περνᾷ ὧρες ὀλόκληρες ἀκίνητος μέ τὰ χέρια ὄρθια καί προσευχόμενος. Κοιμήθηκε τò 1841, γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων τήν ἡμέρα καί τήν ὥρα τοῦ θανάτου του καί τὰ λείψανά του φυλάσσονταν κάτω ἀπό τήν ἀγία Τράπεζα τοῦ μοναστηριοῦ τῆς ἀγίας Σκέπης.

Τò 1921, λόγω τοῦ ἐμφυλίου πολέμου πού ἐπικράτησε στή Ρωσία, μετὰ τήν ἐπανάσταση τῶν Μπολσεβίκων, ἡ οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε

νὰ μεταναστεύσει στό Βελιγράδι. Ἐκεῖ ὁ Μιχαήλ, πουλώντας ἐφημερίδες γιά νὰ συντηρηθεῖ, σπούδασε θεολογία, παίρνοντας τò πτυχίο του τò 1925.

Τò 1924 χειροθετήθηκε ἀναγνώστης, τò 1926 ἐκάφη μοναχὸς καί πῆρε τò ὄνομα Ἰωάννης, γιά νὰ τιμήσει τὸν συγγενή του, τὸν ἅγιο Ἰωάννη μητροπολίτη τοῦ Τομπόλσκ, καί στίς 21 Νοεμβρίου, ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας μας χειροτονήθηκε ἱερεὺς. Διετέλεσε καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν στό Σερβικὸ κρατικὸ Λύκειο (1925-1927) καί καθηγητὴς στήν ἱερατικὴ σχολὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου στό Μοναστήρι (1929-1934). Ἐκεῖ τελοῦσε λειτουργίες στὰ ἑλληνικὰ γιά τοὺς Ἕλληνες τῆς περιοχῆς, πὺ τὸν ἐκτιμοῦσαν ἰδιαιτέρως. Ἐπίσκοπος Ἀχρίδας τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἦταν ὁ λόγιος καί εὐσεβέστατος ἐπίσκοπος Νικόλαος Βελμηρόβιτς, «ὁ Χρυσόστομος τῶν Σέρβων», ὁ ὁποῖος ἐκτιμοῦσε καί ἀγαποῦσε τὸν νεαρὸ ἱερομόναχο. Συχνὰ ἔλεγε: «Ἄν ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίσετε ἕνα ζωντανὸ ἅγιο, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πάτε στήν Βιτώλ γιά νὰ συναντήσετε τὸν πατέρα Ἰωάννη».

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λειτουργοῦσε κάθε μέρα καί ἔτρωγε μία φορά, στίς 11 τὸ βράδι. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρώτης καί τῆς τελευταίας βδομάδας τῆς Σαρακοστῆς δὲν ἔτρωγε τίποτα ἀπολύτως, καί τὴν ὑπόλοιπη νηστεία, ὅπως καί στή νηστεία τῶν Χριστουγέννων, ἔτρωγε μόνο πρόσφορο. **Τὸ ἴδιο αὐστηρὰ νήστευε κάθε ἐβδομάδα, Παρασκευὴ καί Σάββατο, πρὶν τὴ λειτουργία τῆς Κυριακῆς!**

Φοροῦσε πέδιλα ἢ παντόφλες χωρὶς κάλτσες, ἀνεξάρτητα ἀπὸ

καιρικές συνθήκες και έποχές, και πολλές φορές περπατούσε ξυπόλητος και λειτουργούσε, ακόμη και ως επίσκοπος, πράγμα για το οποίο δέχθηκε άγριες επικρίσεις. Έμενε ξυπόλητος, γιατί συνήθιζε να χαρίζει τα πέδιλά του σε κάποιο φτωχό που δεν είχε ή και για άσκηση, μιμούμενος τους κατά Χριστόν σαλούς.

Οί μαθητές της ιερατικής σχολής του Μοναστηρίου, στην περίοδο των διακοπών τους, δεν μιλούσαν για τίποτα άλλο στους δικούς τους παρά για τον ιδιόρρυθμο και κατά Χριστόν Σαλό ιερομόναχο πατέρα Ιωάννη.

Ο επιφανής και λόγιος επίσκοπος Κάλλιστος Γουέαρ, Άγγλος προσήλυτος στην Ορθόδοξη Εκκλησία, όταν ρωτήθηκε κάποτε, ποιές μορφές τον έντυπωσίασαν στην Ορθοδοξία, ανάμεσα στα ελάχιστα άτομα που ανέφερε ήταν και το όνομα του **Άγιου Ιωάννου Μαξίμοβιτς**.

Κάποιος παπικός κληρικός, απευθυνόμενος σε νέους ανθρώπους, τούς είπε: "Ζητάτε αποδείξεις, λέγοντας πώς σήμερα δεν υπάρχουν ούτε Άγιοι, ούτε και γίνονται θαύματα. Τί τής θέλετε όμως τής θεωρητικές αποδείξεις, τήν στιγμή κατά τήν οποία, στους δρόμους του Παρισίου κυκλοφορεί ένας ζωντανός Άγιος, **ο Άγιος Ιωάννης ο άνυπόδητος!**"

Το 1934 (28 Μαΐου) χειροτονείται επίσκοπος Σαγγάης στη Κίνα. Προσπάθησε ν' αποφύγει τήν χειροτονία αυτή, επικαλούμενος ένα φυσικό πρόβλημα που είχε με τήν άρθρωση στην όμιλία του. Οί επίσκοποι όμως, ήσαν άνυποχώρητοι, επικαλούμενοι, ότι και ο Μωυσής είχε

παρόμοιο πρόβλημα, και όμως, εξελέγη αρχηγός του Ισραήλ.

Ο αρχιεπίσκοπος του Χαρκώβ Αντώνιος, μία από τις μεγαλύτερες μορφές τής ρωσικής Εκκλησίας τήν εποχή εκείνη, (μετέπειτα μητροπολίτης Κιέβου και Γαλικίας, πρώτος του πατριαρχικού θρόνου τής Ρωσίας και πρόεδρος τής ρωσικής Εκκλησίας τής Διασποράς), ο οποίος είχε υπό τήν προστασία και καθοδήγησή του τόν Ιωάννη από τήν εποχή που σπούδαξε στο Χαρκώβ, σε γράμμα του προς τόν αρχιεπίσκοπο Δημήτριο τής Άπω Ανατολής αρνείται τήν πρόσκληση ν' αποσυρθεί στην Κίνα και γράφει: «Στή δική μου θέση, σαν τήν ψυχή μου, σαν τήν καρδιά μου, σās στέλνω τόν Βλαντίκα Ιωάννη. Αυτός ο μικροκαμωμένος εύθραυστος άνθρωπος, που φαίνεται σαν παιδί, είναι στην πραγματικότητα ένα θαύμα τής ασκητικής σταθερότητας και αυστηρότητας, σε μιὰ εποχή που τήν ζωή μας τήν διακρίνει ή απόλυτη πνευματική έξασθένηση».

Στήν Σαγγάη, δημιουργεί ορφανοτροφείο και στέγη για παιδιά φτωχών οικογενειών, που το άφιέρωσε στον **Άγιο Τύχωνα του Ζαντόσκ**. Συνολικά τα παιδιά που φιλοξενηθήκανε στο ίδρυμα έφθασαν τα 3.500.

Όταν έφθασαν στη Σαγγάη οί κομμουνιστές, ο Άγιος Ιωάννης μετέφερε αρχικά τα παιδιά στις Φιλιππίνες και έπειτα στο Σαν Φραντσίσκο τής Αμερικής. Το ίδιο έκανε και για το υπόλοιπο ποίμνιο του.

Και σαν επίσκοπος ο Ιωάννης τελούσε όλες τις ακολουθίες καθημερινά. Λειτουργούσε επίσης καθημερινά όπουδήποτε και αν

βρισκόταν, είτε σὲ τραῖνο, είτε σὲ πλοῖο, είτε σὲ νοσοκομεῖο. Ὄταν ἦταν ἄρρωστος καὶ δὲν μπορούσε νὰ λειτουργήσει μόνος του, καλοῦσε ἓνα ἱερέα στὸ δωμάτιό του νὰ λειτουργήσει.

Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης προσευχόταν διαρκῶς, προσευχόταν παντοῦ. Ὁ νεαρὸς καὶ μὲ τὶς ἴδιες πνευματικὲς διαθέσεις ἱερομόναχος Μεθόδιος ἔγραψε, πολὺ εὐστοχα, ἐνῶ βρισκόταν στὸ Χάρμπιν:

«Ὅλοι μας ἀρχίζουμε νὰ προσευχόμαστε, μὰ ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης δὲν χρειάζεται νὰ ἀρχίσει. Πάντοτε βρίσκεται σὲ μιὰ κατάσταση προσευχῆς...»

Ἐπισκεπτόταν ἀσθενεῖς καθημερινῶς. Τοὺς ἐξομολογοῦσε καὶ τοὺς κοινοῦσε. Ἄν ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς ἦταν σοβαρή, ὁ ἅγιος περνοῦσε ὧρες ἀτέλειωτες δίπλα του, προσευχόμενος γονατιστὸς! Καὶ ἡ προσευχὴ του αὐτὴ πολλές φορὲς ἔφερνε τὸ θαῦμα. Εἶχε χάρισμα νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τοὺς διανοητικὰ ἀνάπηρους καὶ τοὺς δαμιονισμένους. Ἦταν ἐπίμονος ὄχι μόνο στὶς προσευχὲς του, ἀλλὰ καὶ στὰ αἰτήματά του πρὸς τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἐξουσίες, γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἐνοριτῶν του καὶ γενικὰ τῶν συνανθρώπων του.

Παρέμεινε μέρες ὀλόκληρες στὴν Οὐάσιγκτον, στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, μέχρι νὰ πάρει τὴν ἄδεια εἰσόδου χιλιάδων Ρώσων προσφύγων ἀπὸ τὴν Κίνα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀρρώστων, γεγονός πού κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ εἶχε κατορθώσει νωρίτερα.

Ἡ ἔγνοια τοῦ Βλαντίκα γιὰ τὸ ποίμνιό του δὲν ἔπαψε οὔτε καὶ τὰ μετέπειτα χρόνια πού βρέθηκε στὶς

ΗΠΑ, σὲ μιὰ κοινωνία μὲ ἐξαιρετικὴ δύναμη ἀφομοίωσης καὶ θρησκευτικοῦ ἀποχρωματισμοῦ.

Ἀγωνιζόταν κατὰ τῶν μικτῶν γάμων, κατὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν Ρωσικῶν ὀνομάτων σὲ ξένα, κατὰ τοῦ συνεορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων μαζὶ μὲ ἀλλόθρησκους.

Ἡ ἐξουσία τοῦ Βλαντίκα καὶ ἡ προσωπικὴ του ἔγνοια γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν στὴν Ἀμερική, ἔπεισαν ἐμᾶς τοὺς γονεῖς, γράφουν κάποιοι ἀπὸ τὸ ποίμνιό του, ὅτι θὰ μᾶς καθοδηγοῦσε καὶ θὰ μᾶς διόρθωνε. Συνήθιζε νὰ μᾶς λέει: «Ἐπειδὴ ζοῦμε σὲ ἐλεύθερη χώρα, θὰ πρέπει νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε ἰδιαίτερα τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκείας καὶ νὰ μὴν ἐγκαταλείψουμε οὔτε νὰ ἀλλάξουμε τὶς παραδόσεις μας».

Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Ἁγίου στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν Ρώσων Ὁρθόδοξων τοῦ ποιμνίου του, φάνηκε ὅταν τὰ παιδιά ζήτησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βασίλη νὰ τοὺς φέροι τὰ δῶρα τους στὶς 7 Ἰανουαρίου, (25 Δεκεμβρίου μὲ τὸ Ὁρθόδοξο Ἡμερολόγιο), καὶ ὄχι στὶς 25 Δεκεμβρίου μὲ τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο.

Μετὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ ποιμνίου του ἀπὸ τὴν Κίνα στὴν Ἀμερική, οἱ Ρώσοι ἐπίσκοποι τῆς Διασπορᾶς, τὸ 1951, τὸν στέλνουν στὴν ἐπισκοπὴ Παρισίου καὶ Βρυξελλῶν πού περιλάμβανε ὅλη τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη. Ὅπου πῆγαινε ὁ Ἰωάννης δὲν ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τοὺς Ρώσους ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ντόπιους ὀρθόδοξους. Τελοῦσε λειτουργίες στὰ Ὁλλανδικὰ καὶ στὰ Γαλλικὰ, ὅπως παλαιότερα λειτουργοῦσε στὰ Ἑλληνικὰ, στὰ Κινεζικὰ καὶ στὰ Ἀγγλικὰ. Θεωρεῖται ὁ ἰδρυτὴς τῆς σύγχρονης Ὁρθόδοξης

Ὁλλανδικῆς Ἐκκλησίας. Ἐνδιαφέρθηκε νὰ γνωρίσουν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι τους Ἁγίους της Δυτικῆς Εὐρώπης, πὸν εἶχαν ζήσει πρὶν ἀπὸ τὸ σχίσμα (1054) καὶ πού, λόγω τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ παπισμοῦ μετέπειτα, παρέμεναν ἄγνωστοι στὴν οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία.

Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης ἐπισκεπτόταν κάποτε ἐκκλησίες ἄλλων δογμάτων, στίς ὁποῖες ὑπῆρχαν ἀκόμα ψήγματα τῆς Χάρις τῆς Ὁρθοδοξίας, λόγω τῆς παρουσίας λειψάνων Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἀνακηρύχθηκαν πρὶν ἀπὸ τὸ Σχίσμα τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης λοιπόν, κάποτε παρακινημένος ἀπὸ ἄλλους, ἐπισκέφθηκε τὸ Ἀββαεῖο τοῦ Οὐέστμινστερ, τὸ ὁποῖο σώθηκε θαυματουργικὰ, παρὰ τὶς καταστροφές πὸν προξένησε ὁ Ἐρρίκος ὁ Ὕγδοος, καὶ συνέχισε νὰ λειτουργεῖ ὡς ναός. Σήμερα, ὅμως, ἔχει χάσει πιά τὴν ἀγιότητα πὸν εἶχε κάποτε ὡς ἀρχαία ἐκκλησία. Τώρα, ἀπλὰ τὸ βλέπουμε σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Λονδίνου.

Πῆγε, λοιπόν, καὶ ὁ Βλαντίκα νὰ τὸ δεῖ, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα, ἀποχώρησε, λέγοντας: «Δὲν ὑπάρχει Χάρις ἐδῶ».

Ὁ Ἅγιος διατηροῦσε, λόγω καὶ τοῦ ἀσκητικοῦ του βιώματος ἐγρηγορησὶ καὶ ἐπὶ τῶν τεκταινομένων στὴν Ἐκκλησία. Δὲν ἔμεινε, λοιπόν, ἀδιάφορος καὶ γιὰ τὸ ἐορτολογικὸ σχίσμα τὸ ὁποῖο ἐπεβλήθη μὲ δόλο καὶ βία, ἀπὸ δράκα Μασόνων Ἱεραρχῶν, μὲ κύριο ὑποκινητὴ τὸν Μελέτιο Μεταξάκη. Ἐγραφε, ἔτσι, σὲ ἔκθεσή του πρὸς τὴν σύνοδο τῶν ἐπισκόπων τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, στὴ Σερβία τὸ 1938,

ἀναφερόμενος σὸ καινοτόμο Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως:

«**Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἠθικοῦ κύρους**

Τὸ ἠθικὸ κύρος τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἔχει κατακυλῆσει πολὺ χαμηλά, λόγω τῆς ἔλλειψης σταθερότητας στὰ Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα. Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ὁ τέταρτος, (Μεταξάκης), διωργάνωσε μὲ τὴ συμμετοχὴ διάφορων ἐκκλησιῶν "Πανορθόδοξο συνέδριο", σὸ ὁποῖο ἀποφασίσθηκε ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ, ἡ ὁποία ἀπὸ λίγες μόνον ἐκκλησίες ἀνεγνωρίσθη, εἰσήγαγε ἓνα φοβερὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ 7^{ος} ἀνεγνώρισε τὴν ἀπόφαση τῆς ζώσας Ἐκκλησίας, (σημ.: Τὴν ἔφτιαξαν οἱ μπολσεβίκοι, ἄθεοι κομμουνιστές γιὰ νὰ ἔχουν Ἐκκλησία ὑποχείριον.), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία καθαιρέθηκε ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσίας Τύχων, (Ἅγιος, μάρτυρας), τὸν ὁποῖο μάλιστα ἡ ἴδια ἡ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε χαρακτηρίσει ὡς Ὁμολογητὴ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, στὴ συνέχεια τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἀπεκατέστησε τὴν Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴ ζῶσα ἐκκλησία, τὴν ὁποία καὶ συνεχίζει μέχρι σήμερα. Ἐν περιλήψει, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο προσπαθεῖ νὰ τὰ ἔχει καλά μὲ ὅλο σχεδόν τὸν κόσμον, ἐπεκτείνοντας τὴν διακαιοδοσία του

ὅπου μπορεῖ, ἔχοντας ἔτσι τὴν ὑψηλὴ ἐποπτεία καὶ ἐξασφαλίζοντας κάποια ἔσοδα, (σημ.: Δεν φαίνεται νὰ ἔχει ἀλλάξει τίποτε καὶ σήμερα, ἕναν αἰῶνα μετά...). Ἐχοντας ἀπωλέσει τὴν σημασία του ὡς στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας, ἔχοντας καταστρεῖ πηγὴ διαιρέσεων τὸ ἴδιο, ἐνῶ διακατέχεται ἀπὸ μανία κυριαρχίας καὶ ἐξουσίας, ἀποτελεῖ οἰκτρὸ θέαμα, τὸ ὁποῖο φέρνει στὴ μνήμη τὶς χειρότερες περιόδους στὴν ἱστορία τοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Μετά τὴν κοίμηση τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου καὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τὸ 1945, τὸ πατριαρχεῖο Μόσχας, ἄσκησε πιέσεις καὶ μέσῳ διπλωματικῶν διαύλων, στοὺς Ρώσους κληρικούς, νὰ μνημονεύουν τὸν νέο Πατριάρχη Μόσχας, Ἀλέξιο Ι. Ὁ Ἀλέξιος διαδέχθηκε τὸν Σέργιο, ὁ ὁποῖος τὸ 1927, εἶχε κηρύξει τὴν συνεργασία μὲ τὸ ἄθεο καθεστῶς τῶν Μπολσεβίκων καὶ τὴν ὑποταγὴ τῆς ἐκκλησίας στὸ ἄθεο καθεστῶς. Στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὅλοι σχεδόν οἱ ἐπίσκοποι ὑποτάχθηκαν στὸν νέο Πατριάρχη. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀρνήθηκε κάτι τέτοιο παρά τὶς ἀπειλές τοῦ ἐπικυρίαρχου Ἀρχιεπισκόπου, Βίκτωρα. Οἱ ἀπειλές, βέβαια, ὑλοποιήθηκαν μὲ τὴν κήρυξη τοῦ Ἁγίου ὡς σχισματικοῦ, ἀπὸ τὸ σοβιετοκρατούμενο πατριαρχεῖο Μόσχας. Ἡ Σύνοδος τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ ἀπὸ λίγο, τὸν ἐξέλεξε Ἀρχιεπίσκοπο μὲ ἄμεση ὑπαγωγή στὴ Σύνοδο. Οἱ Κινεζικὲς ἀρχές, ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη ὡς κεφαλὴ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

στὴν Κίνα. Ἡ προσήλωση τοῦ Ἁγίου στὶς Παραδόσεις τοῦ κόστισαν, ἀλλὰ ἦταν πάντα καὶ ἕνα ζωντανὸ παράδειγμα εὐθύνης γιὰ τοὺς συγχρόνους του ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς Χριστιανούς.

Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι, ὁ Βλαντίκα ἄρχιζε κάθε γράμμα του μὲ τὸ σημεῖο ἐνὸς περὶτεχνου Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, τὸν ἴδιο Σταυρὸ πού τόσο ἀγαποῦσε.

Ἐβαζε ἡμερομηνίες στὰ γράμματὰ του σύμφωνα μὲ τὸ Ὀρθόδοξο ἡμερολόγιο, ἀγνοῶντας ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο, ἐνῶ ἔγραφε ἀποκλειστικὰ χρησιμοποιῶντας τοὺς παλιούς ὀρθογραφικούς κανόνες. Τὶς εὐχές γιὰ τὶς ὀνομαστικὲς ἑορτὲς πιστῶν τὶς ἔστελνε πάντοτε ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο πάντοτε τὶς λάμβαναν μὲ μερικὲς ἡμέρες καθυστέρηση. **Ὁ Ἅγιος δὲν ἐπέτρεπε οὔτε ἕνα τόσο ἀσήμαντο «λάθος», ὅπως τὸ νὰ στείλη εὐχὲς πρὶν τὴν ἴδια τὴν ἑορτή!**

Μία σύγχρονη, Ὀρθόδοξη Χριστιανὴ ἀπὸ τὶς ΗΠΑ, γράφει: «Μόλις μετακόμισα στὸ Ἴρι, γιὰ νὰ γίνω μέλος τῆς ἐκεῖ δραστήριας παλαιο-ἡμερολογίτικης ἐνορίας, ἄκουσα μιὰ ἱστορία ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Δανιήλ, τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ ἐλέγξετε ἂν θέλετε, ὥστε νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ἀκρίβειά της. Ὄταν ἀκόμη σπούδαζε στὴν ἱεραποστολὴ καὶ σκεπτόταν τὸ μέλλον του, ζήτησε τὴν εὐχὴ τοῦ Βλαντίκα Ἰωάννη καὶ ἐνὸς ἄλλου ἱεράρχη, (ἴσως ἦταν ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος), γιὰ νὰ γίνει ἱερέας μὲ τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο. **Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης ἔδωσε τὴν εὐχὴ του καὶ τοῦ**

εἶπε: «*Νὰ μείνεις μὲ τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο. Οἱ πιστοὶ τοῦ χρειάζονται τὴν προστασία σου*».

Φυσικά, ὁ ἐπίσκοπος Δανιὴλ ἐπηρέασε σημαντικὰ τὴν ἀπόφαση τῆς ἔνωσης τῶν πιστῶν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου μὲ Νεοημερολογίτες, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς καὶ τελικὰ χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, μὲ ἔδρα του τὸ Ἱρι. Μπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἀκόμα καὶ ἐδῶ τὴν εὐλογία καὶ τὴν καθοδήγηση τοῦ Βλαντίκα Ἰωάννη.

Ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶχε ἐκδηλώσει μὲ παρησία καὶ δυναμικότητα τὴν ἀντίθεσή του τόσο ἔναντι τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924, ὅσο καὶ ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μὲ τὰ γραπτὰ καὶ προφορικὰ του κηρύγματα ἐγκωμιάζε τοὺς ἀναριθμήτους Νεομάρτυρας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ μαρτυρία τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸ συγκλονιστικότερο πνευματικὸ γεγονός τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἀλλὰ καὶ ἐπαινοῦσε καὶ ἐξέφραζε τὴν συμπάθεια καὶ ὑποστήριξή του πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς Ὁρθοδόξους, ἰδίως τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι γιὰ τὴν ἐμμονή τους στὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς καινοτόμους καὶ Οἰκουμενιστάς. Δέν θά πρέπει δὲ νὰ λησμονοῦμε, ὅτι συνήργησε καὶ στίς χειροτονίες τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, προτρέποντας καὶ ὑποστηρίζοντας πρὸς τοῦτο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χιλῆς κυρὸ Λεόντιο, ὁ ὁποῖος ἦλθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό.

Θά πρέπει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι ὁ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ, σημειώνει στὸν

πρόλογο ἔκδοσης ὁμιλιῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, ὅτι ὁ Ἅγιος ἀπέφυγε στὰ γραπτὰ του νὰ ἐμπλέκεται στὴν ἀνταλλαγή ἐπιχειρημάτων καὶ σὲ ἀπολογητικὲς συγγραφές, στίς ὁποῖες διέπρεπε ὁ μέντοράς του, Μητροπολίτης Ἀντώνιος. Στὰ γραπτὰ του, δέν ἀντέκρουε, ἀπλᾶ παρουσίαζε τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία. Ὅταν ὑπῆρχε ἀνάγκη ἀναίρεσης πλανῶν, ὅπως ἡ Θεοσοφία τοῦ Σ. Μπουλγκάκωφ, τὰ γραπτὰ του, δέν περιεῖχαν τόσο ἐπιχειρηματολογία, ὅσο τὴν δύναμη τῆς Πατερικῆς σοφίας καὶ διδασκαλίας

Δέν ἀπευθύνονταν στὴν ἀκαδημαϊκὴ θεολογία, ἀλλὰ στὴν ἀνόθευτη Ὁρθόδοξη συνείδηση. Δέν κήρυττε «ἐπιστροφή στοὺς πατέρες», ἐπειδὴ ἀπλᾶ, ὁ ἴδιος ἦταν φορέας αὐτῆς τῆς Παράδοξης τὴν ὁποία μέ τὴν σειρά του κατέθετε, παρέδιδε στὴν σύγχρονη Ὁρθοδοξία.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν, ἐκτός ἀπὸ φιλακόλουθος καὶ ἀκριβῆς τηρητὴς τῶν πατρῶων παραδόσεων, πάντοτε με διάκριση γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ μὲ μεγάλη αὐστηρότητα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ τήρηση τῆς ἀκριβείας στὰ θέματα τῆς Πίστης καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν Ζωῆς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ ὁμιλία τοῦ Ἁγίου, στὴν ὁποία ἀναφέρεται στὴν μεγάλη ἀνάγκη τῶν ὀρθοδόξων γιὰ πνευματικὴ ἐγρήγορηση:

"Τήρησε σθεναρὰ τὴν πνευματικὴ ἐπιφυλακὴ, ἐπειδὴ δέν γνωρίζεις πότε θά σέ καλέσει ὁ Κύριος κοντὰ Του. Κατὰ τὴν ἐπίγειο ζωὴ σου, νὰ εἶσαι ἔτοιμος ἀνά πάσα στιγμή νὰ Τοῦ δώσεις λογαριασμό. Πρόσεχε νὰ μὴν σέ πιάσει στὰ δίχτυα τοῦ ὁ

έχθρός, ή νά σέ ξεγελάσει, προ-
καλώντας σε νά πέσεις σέ πειρασμό.
Καθημερινά, εξέταζε τήν συνείδησή
σου, δοκίμαζε τήν καθαρότητα τών
λογισμῶν σου, τίσ προθέσεις σου."

Κάποτε, ήταν ένας βασιλιάς, ό
όποιος είχε ένα γιό πονηρό. Έχοντας
χάσει κάθε έλπίδα για άλλαγή πρός
τό καλύτερο, ό πατέρας καταδίκασε
τόν γιό του σέ θάνατο. Τοῦ έδωσε
ένα μήνα περιθώριο για νά προ-
ετοιμαστεί.

Πέρασε ό μήνας, και ό πατέρας
ζήτησε νά παρουσιασθεῖ ό γιός του.
Πρός μεγάλη του έκπληξη, παρα-
τήρησε πώς ό νεαρός ήταν αισθητά
άλλαγμένος: τό πρόσωπό του ήταν
άδύνατο και χλωμό, και όλόκληρο τό
κορμί του έμοιαζε νά είχε ύποφέρει.

«Πώς και σου συνέβη τέτοια
μεταμόρφωση, γιέ μου;», ρώτησε ό
πατέρας.

«Πατέρα μου και κύριέ μου,»
άπάντησε ό γιός, «πώς είναι δυνατόν
νά μήν έχω αλλάξει, άφοῦ ή κάθε
μέρα μέ έφερνε πιό κοντά στόν
θάνατο;»

«Καλώς, παιδί μου», παρατήρησε ό
βασιλιάς. «Επειδή προφανώς έχεις
έρθει στό συγκαλά σου, θά σέ
συγχωρήσω. Όμως, θά χρειαστεί νά
τηρήσεις αυτή τήν διάθεση έπι-
φυλακής τής ψυχής σου, για τήν
ύπόλοιπη ζωή σου.»

«Πατέρα μου,» άπάντησε ό γιός,
«αυτό είναι άδύνατο. Πώς θά

μπορέσω νά άντισταθῶ στό άμέτρητα
ξελογιάσματα και τούς πειρασμούς;»

Ό βασιλιάς τότε διέταξε νά τοῦ
φέρουν ένα δοχείο γεμάτο λάδι, και
είπε στόν γιό του: «Πάρε αυτό τό
δοχείο, και μετάφερε το στό χέρι
σου, διασχίζοντας όλους τους
δρόμους τής πόλεως. Θα σέ
άκολουθοῦν δύο στρατιῶτες μέ
κοφτερά σπαθιά. Εάν χυθεῖ έστω και
μία σταγόνα από τό λάδι, θά σέ
άποκεφαλίσουν.»

Ό γιός υπάκουσε. Μέ
ανάλαφρα, προσεκτικά βήματα,
διέσχισε όλους τους δρόμους τής
πόλεως, μέ τούς στρατιῶτες νά τόν
συνοδεύουν συνεχώς, και δέν τοῦ
χύθηκε οὔτε μία σταγόνα.

Όταν επέστρεψε στό κάστρο, ό
πατέρας τόν ρώτησε: «Γιέ μου, τί
πρόσεξες καθώς τριγυρνοῦσες μέσα
στούς δρόμους τής πόλεως;»

«Δέν πρόσεξα τίποτε!»

«Τί έννοεις, 'τίποτε';» τόν ρώτησε ό
βασιλιάς. «Σήμερα ήταν μεγάλη
γιορτή - σίγουρα θά είδες τούς
πάγκους πού ήταν φορτωμένοι μέ
πολλέςπραμάτειες, τόσες άμαξες,
τόσους άνθρώπους, ζῶα...»

«Δέν είδα τίποτε άπ' όλα αυτά», είπε
ό γιός. «Όλη ή προσοχή μου ήταν
στραμμένη στό λάδι μέσα στό δοχείο.
Φοβήθηκα μήν τυχόν μοῦ χυθεῖ μία
σταγόνα και έτσι χάσω τή ζωή μου.»

«Πολύ σωστή ή παρατήρησή σου»,
είπε ο βασιλιάς. «Κράτα λοιπόν αυτό
τό μάθημα κατά νοῦ, γιά τήν
ὑπόλοιπη ζωή σου. Νά τηρεῖς τήν
ἴδια ἐπιφυλακή γιά τήν ψυχή μέσα
σου, ὅπως ἔκανες σήμερα γιά τό λάδι
μέσα στό δοχεῖο. Νά στρέφεις τούς
λογισμούς σου μακριά ἀπό ἐκεῖνα
πού γρήγορα παρέρχονται, καί νά
τούς προσηλώνεις σέ ἐκεῖνα πού εἶναι
αἰώνια. Θά εἶσαι ἀκολουθούμενος,
ὄχι ἀπό ὀπλισμένους στρατιῶτες,
ἀλλά ἀπό τόν θάνατο, στόν ὅποῖον ἡ
κάθε μέρα μᾶς φέρνει πιό κοντά. Νά
προσέχεις πάρα πολύ νά φυλάς τήν
ψυχή σου ἀπό ὄλους τους κατα-
στροφικούς πειρασμούς.» Ὁ γιός
ὑπάκουσε τόν πατέρα, καί ἔζησε
ἔκτοτε εὐτυχής.

Σέ ἄλλη πάλι ὁμιλία του, τήν
Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔλεγε στους
ἀκροατές του ὁ Ἅγιος:

Οἱ νόμοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ **εἶναι ἀδιαπραγμάτευτοι.**
Ἕνας Χριστιανός πρέπει νά
ὑποτάσσεται σέ αὐτούς, ἄσχετα ἀπό
τῆ γνώμη τῶν ἄλλων, ἄσχετα ἀπό τό
πῶς βλέπει ἡ κοινωνία αὐτούς τούς
νόμους, θετικά ἢ ἀρνητικά. Ὅσοι
εἶναι πιστοί στό Χριστό, Τόν
ἀκολουθοῦν στό δρόμο πού χάραξαν
αὐτοὶ οἱ νόμοι, αὐτὲς οἱ ὁδηγίες, οἱ
ὁποῖες φυλάσσονται μὲ μεγάλη
εὐλάβεια ἀπό τὴν Ἁγία μας
Ἐκκλησία. Αὐτοὶ πού ἐπιθυμοῦν
ἄχρηστες ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις σ'
αὐτὸν τὸν πρόσκαιρο κόσμο - ὁ
ὅποῖος ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ χαθεῖ-
αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι προτιμᾶνε ἄλλους
νόμους, ὄχι τούς νόμους τῆς

Ἐκκλησίας, ἀλλὰ αὐτοὺς πού τοὺς
ἐπιτρέπουν νά ζοῦν ὅπως θέλουν, νά
σκέπτονται ὅ,τι θέλουν, νά βάζουν τό
δικό τους θέλημα πάνω ἀπὸ τό
πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, τό πνεῦμα
πού ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὁ Θεός
καὶ προσκαλοῦν καὶ ἄλλους νά τοὺς
ἀκολουθήσουν στόν ἴδιο δρόμο.

Μπορεῖ νά τύχει, ἀδελφοί μου,
νά ξαναπεράσετε σύντομα ἀπὸ
ταραγμένους καιροὺς καὶ μερικοὶ
ἀπὸ ἐσᾶς θὰ κληθῆτε νά
ἀκολουθήσετε τό δρόμο τῆς ἄρνησης
αὐτῶν τῶν ἱερῶν νόμων καὶ τῆς
ὑποταγῆς σέ νόμους τῆς ἀπλῆς
ἀνθρώπινης ἐξουσίας. Προσέξτε αὐτό
τό δρόμο! Προσέξτε τό δρόμο πού
ἀκολούθησε ὁ ληστής στὰ ἀριστερά,
γιατί κάτω ἀπὸ τό βάρος τῆς
βλασφημίας, κάτω ἀπὸ τό βάρος τοῦ
μίσους του γιά τό Χριστό, πῆγε στήν
αἰώνια καταδίκη. Αὐτοὶ πού
ἀπεχθάνονται τούς νόμους τῆς
Ἐκκλησίας, ἀπεχθάνονται τὸν Ἴδιο
τό Χριστό, ὁ ὅποῖος εἶναι ἡ Κεφαλή
τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ οἱ νόμοι τῆς
Ἐκκλησίας δόθηκαν ἀπὸ τό Ἅγιο
Πνεῦμα μέσω τῶν Ἀποστόλων. Καὶ οἱ
νόμοι τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν
στηρίζονται στους ἴδιους νόμους καὶ
κανόνες τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Ἄς μὴ
νομιζοῦμε τούς ἑαυτοὺς μας
σοφώτερους ἀπὸ τούς ἁγίους καὶ τούς
ιεράρχες, πού καθιέρωσαν τούς
ἐκκλησιαστικούς κανόνες. Ἄς μὴν
φανταζώμαστε πῶς εἴμαστε μεγάλοι
σοφοί. Ἄς ἀνακράξουμε ταπεινά,
μαζὶ μὲ τό σοφὸ ληστή: «*Μνήσθητί
μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου!*» (Ἀπὸ
ὁμιλία τοῦ Ἁγίου τὴν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας).

Τὸ 1962, χιλιάδες Ρῶσοι τοῦ
Σὰν Φρανσίσκο πού γνώριζαν τὸν
ἅγιο Ἰωάννη ἀπὸ τὴ Σαγγάη ζητοῦν
νά σταλεῖ ὡς ἀρχιεπίσκοπος στό Σὰν
Φρανσίσκο, γιά νά ἐπιλυθοῦν τὰ

προβλήματα που δημιουργήθηκαν με την παραίτηση -για λόγους υγείας- του αρχιεπισκόπου Τύχωνος. Η Ίερά Σύνοδος των Ρώσων της Διασποράς ανταποκρίνεται στο αίτημα των πιστών, και ο Άγιος Ιωάννης φθάνει εκεί στις 21 Νοεμβρίου του 1962, ημέρα της έορτης των Εισοδίων της Θεοτόκου, και 28 χρόνια μετά την άφιξή του στη Σαγγάη που έγινε επίσης ημέρα των Εισοδίων. Ημέρα των Εισοδίων χειροτονήθηκε και ιερέυς, όπως ήδη προαναφέραμε. Και στη Σαγγάη και στο Σάν Φρανσίσκο υπήρχε ένας μισοκτισμένος ναός, που αδυνατούσε να ολοκληρωθεί λόγω διασπάσεως της εκκλησιαστικής κοινότητας. Και στις δυο περιπτώσεις, πέτυχε την ειρήνευση των κοινοτήτων και την ολοκλήρωση των ναών, συνεχίζοντας την ίδια αγία ζωή και ποιμαντική δράση.

Κι όμως, αυτόν τον άγιο, ασκητή, ακτήμονα επίσκοπο, κάποιιο του ένοριακού συμβουλίου τον κατηγορήσαν ότι είχε καταχραστεί χρήματα της ένορίας. Έγινε δημόσιο δικαστήριο και αποδείχθηκε η αλήθεια. Ο Άγιος, με σιγουριά και πίστη στο Θεό, αντιμετώπισε τις συκοφαντίες χωρίς να κρίνει κανένα, άτάραχα και με γαλήνη. Όταν τον ρωτούσαν, ποιός ευθύνεται για την φαγωμάρα και την άσχημη κατάσταση που είχε δημιουργηθεί, απαντούσε κοφτά αλλά και διδακτικά: Ο διάβολος! Και παλαιότερα, στην Σαγγάη επιχείρησαν δυο φορές να τον δηλητηριάσουν. Μία ρίχνοντας δηλητήριο στο φαγητό του και μία ρίχνοντας δηλητήριο στον οίνο της αγίας προθέσεως! Την δεύτερη δηλητηρίαση την επιχείρησε...ιερέυς, ο οποίος αργότερα στο Σάν Φρανσίσκο έγραφε συνεχώς άρθρα έναντίον του. Όταν αργότερα, ο

ιερέας αυτός, πέθαινε από καρκίνο, ο Άγιος όντως Ιωάννης, πήγε και τον βρήκε για να τον ελευθερώσει από τις αμαρτίες του και πέτυχε να μετανοήσει.

Τό 1964, ολοκληρώθηκε η κατασκευή της μεγαλύτερης Ορθόδοξης Εκκλησίας της Υπερ-όριας Ρωσικής Εκκλησίας, της **Πάντων Θλιβομένων Χαράς**, την οποία στολίζουν πέντε χρυσίζοντες τρούλλοι, οι οποίοι αστράφτουν μεγαλόπρεπα και μαγνητίζουν τά βλέμματα όσων εισπλέουν στον κόλπο του Αγίου Φραγκίσκου στις ΗΠΑ. Την καθορισμένη ημέρα ανάρτησης των Σταυρών στους τρούλλους, η τελετή κινδύνευε να ματαιωθή λόγω των ισχυρών βροχοπτώσεων. Ο Άγιος χωρίς κανένα δισταγμό μπήκε μπροστά και ξεκίνησε την λιτανεία και τις ψαλμωδίες στους πλημμυρισμένους δρόμους του Σάν Φρανσίσκο. Μόλις ξεκίνησε η πομπή, η βροχόπτωση σταμάτησε και η τελετή συνεχίστηκε απρόσκοπτα. Κατά την τοποθέτηση του μεγάλου Σταυρού στον κεντρικό τρούλο, ξεπρόβαλε από τα πυκνά σύννεφα ο ήλιος, ενώ ένα περιστέρι ήρθε και κάθισε στον Σταυρό, που στραφτάλιζε στις ακτίνες του ήλιου. Τό θέαμα της ύψωσης του Σταυρού, σύμβολου της νίκης του Χριστού, ο οποίος έλαμπε στον ουρανό του Σάν Φρανσίσκο, της σύγχρονης Βαβυλώνας, όπου λατρεύεται ανοιχτά ο σατανάς, ήταν και τό επιστέγασμα και η δικαίωση των αγώνων της επίγειας ζωής του Αγίου.

Κοιμήθηκε εν Κυρίω στο Σηάτλ (2-7-1966). Γνώριζε εκ των προτέρων την ημέρα του θανάτου του. Τάφηκε στο καθεδρικό ναό του Σάν Φρανσίσκο, που ο ίδιος ολοκλήρωσε. Η ανακομιδή των λειψάνων του έγινε

τὸ 1993 καὶ τὸ σῶμα του εὐρέθηκε ἄφθαρτο καὶ παραμένει ἔτσι. Ἡ ἐπίσημη ἀναγνώρισή του ὡς Ἁγίου ἀπὸ τὴ σύνοδο τῶν Ρώσων ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς ἔγινε στὶς 2-7-1994, τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Ἐκτοτε πλῆθος κόσμου ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς γῆς ἐπισκέπτεται τὸ λείψανό του, τὸ προσκυνᾷ καὶ ζητᾷ τὴ μεσιτεία του καὶ τὴν εὐλογία του.

Τὸ γεγονός πὼς τὰ λείψανα τοῦ **Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννη** βρέθηκαν ἄφθαρτα, καὶ ἡ ἐπίσημη ἀγιοποίησή του, ἀπλὰ ἐπιβεβαιώνει τὴ γνώμη χιλιάδων πιστῶν, οἱ ὅποιοι τὸν εὐλαβοῦνται ὡς ἅγιο. (Ἡ ἴδια ἡ πράξη τῆς ἀγιοποίησης, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης, δὲν τὸν καθιστᾷ ἅγιο. Ἀπλὰ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀγιότητά του: «Οἱ δίκαιοι γίνονται ἅγιοι ὄχι μέ κάποια ἀπόφαση τῶν γῆινων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ»). Μεγάλο μέρος τῶν πιστῶν οἱ ὅποιοι εὐλαβοῦνται ἰδιαίτερος τὸν Ἅγιο Ἰωάννη- δὲν εἶναι μονάχα Ρῶσοι ἀλλὰ καὶ Ἀμερικανοί, Σέρβοι, Ἕλληνες, Γάλλοι καὶ ἄλλοι- γνώρισαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη μετὰ τὸ θάνατό του. Ἄλλοι πάλι τὸν γνώρισαν μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς δύναμης τῆς προσευχῆς του. Εἶναι αὐτονόητο, λοιπόν, τό ὅτι ἡ εὐλάβεια πρὸς τό πρόσωπο τοῦ **Ἁγίου Ἰωάννη**, συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθη κανεὶς ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα γι' αὐτὸν τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὡς γνήσιος φορέας καὶ ἐκφραστῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ζωῆς, ἐβίωνε ἔντονα τὴν αἴσθησι τῆς κορυφουμένης Ἀποστασίας, τῆς συγχύσεως τῶν ἐσχάτων καιρῶν, γι'

αὐτὸ καὶ προέτρεπε τὰ πνευματικὰ του τέκνα νὰ εὐρίσκωνται σὲ συνεχῆ ἐγρήγορη καὶ νὰ ἀγωνίζονται ἀνυποχώρητα γιὰ τὴν μαρτυρία τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πράγματι, λοιπόν, μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῆς τραγικῆς ἐποχῆς μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξει ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἁγίους καὶ τὰ ἄφθαρτα ἱερὰ Λείψανά τους!...

Ὁ πάντοτε ζῶν, **Ἅγιος Ἰωάννης Ἀρχιεπίσκοπος Σαγκάης καὶ Σάν Φρανσίσκο ἃς εἶναι μεσίτης μας πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο καὶ πρὸς τοὺς Ἁγίους Πάντας**, νὰ μᾶς χαρίζεται Πνεῦμα Ὁμολογίας καὶ συμπόρευσης «**σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις**»! (Ἐφεσ. γ' 18)...Ἀμήν!

Ἡ ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μαξίμοβιτς

ὑπό π. Νικολάου Δημαρᾶ

Ἀπὸ τὴν παράθεση τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ **Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μαξίμοβιτς** δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγιότητά του. Περισσότερα μπορεῖ νὰ διαβάσει ὁ ἀναγνώστης στό βιβλίό πού ἔχει ἐκδόσει ἡ ἐνορία μας τῶν Ἁγίων Πάντων, στήν Πάτρα:

"**Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Μαξίμοβιτς ὁ Θαυματουργός**", 2004, (ἱερός Ναός Ἁγίων Πάντων, Πλατεῖα Μαρούδα, Πάροδος Καρατζᾶ, 26336 Πάτρα, τηλ.: 2610-341269).

Ὡστόσο ὀφείλεται μία ἀπάντηση σέ κάποιους πού ἀμφισβητοῦν τὴν ἀγιότητά του μέ βάση συγκεκριμένες θέσεις καὶ ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ἅγιος ἦταν καὶ διὰ Χριστόν Σαλός καὶ γι'αὐτό πολλές ἐνέργειές του δὲν ἦταν κατανοητές ἀπὸ τοὺς κατὰ κόσμον "γνωστικούς".

Διαπνεόταν δέ από θερμότατο ζήλο για την ιεραποστολή και γιαυτό δέν εφείδετο κόπων και θυσιών *"ίνα τούς πάντας εις Χριστόν κερδίση!"*

Είχε συζητήσει μέ τόν Πρωθιεράρχη τής Ρωσικής Έκκλησίας τής Διασποράς **Μητροπολίτη Άναστάσιο** και τόν είχε πείσει, και στήν συνέχεια εξασφάλισε τήν άδεια τής Συνόδου, νά δεχθούν στίς τάξεις τής Ρωσικής Έκκλησίας τόν π. Εϋγραφο Κοβαλέφσκι από τό Παρίσι. Ζητήθηκε νά υπαχθεϊ ή γαλλική Έκκλησία κατευθεϊαν στόν Μητροπολίτη και **ό Άναστάσιος** συμφώνησε. Η γαλλική Έκκλησία είχε Όρθόδοξες - Χριστιανικές ρίζες, άρχαιότερες και από αυτές τής ρωσικής Έκκλησίας.

Μερικοί, βέβαια, ιεράρχες άντέδρασαν, και γιαυτό πολέμησαν στήν συνέχεια τόν **Άγιο**, όταν εκείνος μαζί μέ τόν **Άρχιεπίσκοπο Χιλής Θεόφιλο Ιονέσκο** χειροτόνησαν ως επίσκοπο Γαλλίας τό π. Εϋγραφο Κοβαλέφσκι, πού του έδωσε τό όνομα του άγαπημένου του άγίου, **Ιωάννου τής Κρονστάνδης**, όταν πριν τήν επισκοπική χειροτονία τόν έκειρε μοναχό. Τόν έντυσε μέ τό ράσο και τό μοναχικό κουκούλι του προηγούμενου άγίου ιεράρχου του Σάν Φραντσίσκο **άρχιεπικούπου Τύχωνος**, πού είχε κατανοήσει και υποστηρίξει τό γαλλικό έγχείρημα.

Ό Άρχιεπίσκοπος Ιωάννης τέλεσε τήν Θεία Λειτουργία του **Άγίου Γερμανού των Παρισίων**³ στά γαλλικά, κατά τό παλιό τυπικό τής Δυτικής Έκκλησίας, μαζί μέ τόν γαλλικό κληρο, και στήν συνέχεια έλαβε χώρα ή επισκοπική χειροτονία.

Αυτό ξένισε και προκάλεσε αντιδράσεις, όπως ήταν φυσικό, και γιαυτό κατακρίθηκε **ό Άγιος Ιωάννης**. Ωστόσο όλες οι άποφάσεις του

³ **Ό Άγιος Γερμανός των Παρισίων** είναι μέγάλος Άγιος τής ένωμένης Μιάς Έκκλησίας των πρώτων αιώνων.

ύπαγορεύονταν από τήν ύπέρμετρη άγάπη του για την ιεραποστολή, όπως και οι ένέργειές του νά άναδείξει τούς Άγίους τής Δυτικής Εϋρώπης πρό του Σχίσματος, πού είχαν ξεχασθεϊ μετά τήν πτώση του Παπισμοϋ και των Λατινων από τήν Όρθοδοξία!⁴

Άκόμη και άν θεωρήσουμε έμεις οι "γνωστικοί" των έσχάτων χρόνων, μέ βάση τά δικά μας κριτήρια τής σήμερα, ως "σφάλμα" τήν ένέργεια αυτή του **Άγίου Ιωάννου του Μαξίμοβιτς, ό Άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος**, στόν Έπιτάφιόν εις τόν **Μέγαν Βασίλειον** μας διδάσκει ότι:

" Άπτεται γάρ ου των πολλων μονον, αλλά και των άριστων ό μωμος, ως μονον αν είναι του Θεου τό παντελως άπταιστον και αναλοιωτον πάθεσι".⁵

Ό Άγιος δέν είναι αλάθητος.

Άρκει νά θυμηθοϋμε τήν έριδα μεταξύ του **Άγίου Ιωάννου του Χρυσσοστόμου** και του **Άγίου Επιφανίου Κύπρου**, τήν μεγάλη διαμάχη μεταξύ του **Μεγάλου Φωτίου** και του **Άγίου Ιγνατίου** στήν Κωνσταντινούπολη και τήν άμφισβήτηση για πολλά χρόνια τής αγιότητας του Χρυσορρήμονος Πατρός από τόν **Μέγαν Κύριλλον**, Πατριάρχη Άλεξανδρείας.

Ουδείς είναι άναμάρτητος, όπως μας διδάσκει ό Ίδιος ό Κύριος στό Εϋαγγέλιον. Οϋτε ό Άγιος!

Άγιος, κατά τόν **Άγιον Ισαάκ τόν Σϋρον**, σημαίνει *"πορεία ψυχής συνεχώς*

⁴ Όπως άποδείχθηκε, ό επίσκοπος Ιωάννης Κοβαλέφσκι ήταν περισσότερο φιλόσοφος και διανοούμενος παρά έραστής τής θεολογίας και τής Όρθοδοξίας και είχε και κάποιες περιέργες ιδέες. Έμεινε επί πλέον και μακριά από κάθε καθοδήγηση, όταν **ό Άγιος Ιωάννης** άφησε τό Παρίσι και άνέλαβε τήν επισκοπή του Σάν Φραντσίσκο. Τήν χειροτονία του τήν άπεκήρυξε ό νέος επίσκοπος τής Δυτικής Εϋρώπης και άρνήθηκε κάθε έπαφή μέ τήν γαλλική Έκκλησία. Και άλλοι έπικεφαλής τοπικών εκκλησιών έστειλαν παρόμοιες δηλώσεις.

⁵ Λόγοι, ΕΠΕ, 6, 178.

μετανοούσης και διά κρείττονα βιαζομένης". Στην πορεία προς την Θέωση υπάρχουν πτώσεις και όλισθήματα, ακόμη και στο πεδίο της διδασκαλίας και της συγγραφής!

Αυτό τό επισημαίνει ο σοφότερος Πατέρας της Εκκλησίας μας **ο Μέγας Φώτιος** σε μία σημαντική Έπιστολή του:⁶ "**Επιλείψει με ή ημέρα, τούς άνδρας άπαριθμούμενον, ούς, τή μέν τών πατέρων τιμή σεμνύνομεν, έν οίς δέ τής άληθείας παρηνέχθησαν ού μιμούμεθα**".

Η ποιμαντική ανάγκη, ή ιστορική συγκυρία, τό δύσκολο τών περιστάσεων αλλά πρό πάντων ή έλλειψη δικής μας πνευματικής γνώσεως και αγιότητας είναι λόγοι πού έμεϊς δέν κατανοούμε πολλές από τίς ενέργειες τών αγίων τίς περισσότερες φορές.

Άλλά και κατά τόν **Μέγαν Φώτιον**:

"Πόσαι περιστάσεις πραγμάτων πολλούς έξεβιάζοντο, τά μέν παραφθέγασθαι, τά δέ πρός οίκονομίαν είπειν, τά δέ και τών άπειθούντων έπαναστάντων, τά δέ και άγνοία οία δή περιολισθήσασιν άνθρώπινα;"⁷

Δηλαδή, κατά τόν **Μέγαν Ίεράρχην**, οί δυσκολίες τών καταστάσεων, άνάγκαζαν τούς Πατέρες μερικά πράγματα νά τά λέγουν διαφορετικά, άλλα νά τά εκφράζουν μέ τρόπον συγκαταβατικό και μέ πνεύμα οίκονομίας, άλλα νά τά λένε συνεσκιασμένα, ώστε νά μήν ξεγείρονται οί αίρετικοί, πού πολλές φορές κυριαρχούσαν στην Έκκλησία και θά έξαφάνιζαν τούς Όρθοδόξους, όπως σημειώνει **ο Άγιος Νικόδημος** και διδάσκει **ο Άγιος Ταράσιος, πρόεδρος τής Αγίας Ζ' Οίκουμηνικής Συνόδου!** Αυτό τό διδασκόμαστε από τά πρακτικά τής Ζ' Οίκουμηνικής, άλλα και από τόν

⁶ Βλ. στόν "Τόμο Χαράς", τής Δωδεκαβίβλου του **Δοσιθέου** Ίεροσολύμων, σελ. 251-252.

⁷ **Μ. Φωτίου**, Έπιστολή, ό.π. σελ. 252.

Μ. Βασίλειον στά χρόνια τών πανίσχυρων Πνευματομάχων!

Η αγάπη του **Άγιου Ίωάννου του Μαξίμοβιτς** γιά τήν ιεραποστολή έρμηνεύεται από τήν σταθερή θέση του νά σπέρνει τόν σπόρον του Εύαγγελίου και τής Όρθοδοξίας παντού, αφήνοντας τόν θερισμό στό Θεό και στους εργάτες του!

Είναι στό χέρι του καθενός στή συνέχεια νά εργαστεί στόν Άμπελώνα του Κυρίου!

Άκόμη και ο γραπτός λόγος ενός μεμονωμένου Πατρός τής Εκκλησίας δέν επέχει θέση δόγματος, γιατί κανένας Άγιος ποτέ στην Όρθοδοξία δέν διεκδίκησε τό άλάθητο! Η πίστις τής Εκκλησίας διαμορφώνεται μέσα από τίς θέσεις τής Οίκουμηνικής Συνόδου, πού επέχει πρόσωπον Έκκλησίας.

Όρθόδοξο είναι ό,τι πάντοτε, παντού και υπό πάντων έπιστεύθη!

Η αλήθεια ταυτίζεται μέ τήν Όρθοδοξία και βρίσκεται στην συμφωνία τών Αγίων Πατέρων, στό λεγόμενο **consensus Patrum!**

**Η Αγιότητα του Άγιου
Μητροπολίτου Φιλαρέτου,
Προέδρου τής Ρωσικής
Έκκλησίας τής Διασποράς
υπό πατρός Νικολάου Δημαρά**

Είχε κατηγορηθεί στό παρελθόν ή Ρωσική Σύνοδος τής Διασποράς γιά μία έγκύκλιο πού είχε εκδώσει σχετικά μέ τήν άγιοποίηση του βασιλέως τής Άγγλίας Έδουάρδου, πού φέρεται ως μάρτυς, και ότι τάχα ο μέγάλος και πολύς **Άγιος Φιλάρετος** υπέγραψε μία έγκύκλιο πού αναγνωρίζει τό φιλιόκβε!

Σέ καμμία περίπτωση, όπως θά αποδειχθεί, ούτε ή Σύνοδος τών Ρώσων τής Διασποράς ούτε πολύ περισσότερο ο **Άγιος Φιλάρετος** δέν αποδέχονται τό Φιλιόκβε!

Η Έγκύκλιος τής Ρωσικής Συνόδου τής Διασποράς έχει ως έξής:

"20 Ιουλίου / 2 Αυγούστου 1984

Πρός όσους ένδιαφέρονται.

Τήν προσοχήν του Προέδρου και των μελών της Συνόδου των επισκόπων έπέσυρε τό γεγονός ότι γίνονται ακόμη ανακοινώσεις υπό μεμονωμένων κληρικών και λαϊκών της Έκκλησίας ήμων, εις βάρος της αϑεντίας της Συνόδου των Έπισκόπων, αποσκοπούσαι να αποδείξουν ότι ό φορεύς του θείου Πάθους άγιος Έδουάρδος, ό μάρτυς, ό βασιλεύς της Άγγλίας, δέν είναι άγιος της Παγκοσμίου Όρθοδόξου Έκκλησίας του Χριστού και ότι τά λείψανα του Άγίου Έδουάρδου, τά όποια πρόκειται μεγαλοπρεπώς να αποδοθούν εις την Έκκλησίαν ήμων, είναι νόθα και ανάξια τιμητικής προσκυνήσεως υπό των πιστών.

Γνωστόν έστω τοίς πάσι, ότι τοιοῦτοι μεμονωμένοι κληρικοί και λαϊκοί, οίτινες διασπείρουν τοιαύτας συγκοφαντίας κατά ενός αγίου του Θεού δέν όμιλούν μέ την αϑεντικήν φωνήν της Όρθοδόξου Έκκλησίας, αλλά άπλως εκφράζουν προσωπικάς των γνώμας, αίτινες είμεθα πεπεισμένοι, ότι δέν θεμελιούνται επί των γεγονότων αυτού του ζητήματος, αλλά μάλλον επί προσωπικής προκαταλήψεως και νοσηρής βουλήσεως.

Η Σύνοδος των επισκόπων έχουσα έξετάσει τά εις την διάθεσίν της τεκμήρια του ζητήματος μετά προσοχής, ιδιαιζόντως την ιατροδικαστικήν Έκθεσιν επί των λειψάνων, πραγματοποιηθείσαν τό 1970, υπό του διακεκριμένου Δρ. Τόμας Στώουελ, παγκοσμίου φήμης ειδικού όστεολόγου, κατέληξεν επισήμως να αναγνωρίση ότι ή ως άνω όστεολογική έξέτασις συνιστά αναμφισβήτητον επιβεβαίωσιν της ταυτότητος και αϑεντικότητος των λειψάνων, τά όποια παραδίδονται εις την Έκκλησίαν ήμων.

Η απόφασις αυτή επανεξετάσθη επισήμως και επεκυρώθη υπό της Συνόδου των Έπισκόπων της Ρωσικής Όρθοδόξου

Έκκλησίας εκτός Ρωσίας, υψίστης διοικητικής αϑεντίας της Έκκλησίας ήμων. Έσχάτως υπεβλήθησαν ώρισμένοι επιστολαί εις την Σύνοδον υπό προσώπων έλπισάντων να πείσουν την Σύνοδον να ανακαλέση την απόφασίν της, την αναγνωρίζουσαν την αγιότητα του αγίου Έδουάρδου και την αϑεντικότητα των λειψάνων αυτού και να ματαιώση την όσονούπω μετακομιδήν των.

Γνωστόν έστω ότι, έξετάσασα τάς υποβληθείσας αυτή επιστολάς, ή Σύνοδος οὔδέν εύρεν τό οὔσιώδες, ώστε να δικαιολογείται ή ματαιώσις της παραδόσεως των αγίων λειψάνων του Άγίου Έδουάρδου εις αυτήν, οὔδέν τό δυνάμενον να υποχρεώση αυτήν να επανεκτιμήση την αγιότητα του Άγίου Έδουάρδου.

Διευτώθη ή άποψις ότι ό Άγιος Έδουάρδος δέν δύναται να θεωρηθί άγιος ένεκα του ότι ή προσθήκη του Φιλιόκβε είχεν ήδη εισαχθί εις τό Σύμβολον της Πίστεως έν Άγγλία κατά την εποχήν του. Τό να υποστηρίξη τις τοιαύτην άποψιν είναι αντίθετον προς τάς εκπεφρασμένας γνώμας των μεγάλων Πατέρων της Έκκλησίας, οί όποιοι ανήρεσαν τό Φιλιόκβε, δηλονότι **του σεπτού Μαξίμου του Όμολογητου και του αγίου Ίεράρχου Φωτίου Πατριάρχου Κ/Πόλεως**. Προσέτι ή δικαιοσύνη άπαιτεί, όπως και πολλοί άλλοι άγιοι, οίτινες επρέσβευον ανεπιγνώστως την αυτήν προσθήκην εις τό Σύμβολο της Πίστεως, να απαλειφθούν επίσης εκ του Αγιολογίου ήμων, ως π.χ. οί άγιοι Βιασεσλαῦος και Λουντιμίλλα της Τσεχίας, ό άγιος Μαρτίνος ό Όμολογητής, Πάπας Ρώμης κλπ.

Άμφότερα τά σώματα, ή Σύνοδος και τό Συμβούλιον των επισκόπων έξήτασαν τό θέμα του Φιλιόκβε μετά προσοχής έν σχέσει προς την περίπτωσιν του Άγίου Έδουάρδου, και έν όψει των εκπεφρασμένων γνώμων των Πατέρων της Έκκλησίας, κατέληξαν ότι αυτό (τό

Φιλιόκβε) δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον κατά τήν ἐποχήν τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου, διά νά ἐπιτύχη εἰς χριστιανός τήν ἀγιότητα.

Ὅσοι ἀντιτίθενται εἰς τήν ὑποδοχήν τῶν ἁγίων λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου καί εἰς αὐτήν ταύτην τήν ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου, καλῶς θά πράξουν ἄν ἀναλογισθοῦν ὅτι ἀντιτίθενται εἰς αὐτήν ταύτην τήν χάριν τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἀμάρτημα διά τό ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἡ πνευματική ποινή δέν θά εἶναι ἀμελητέα.

Ἐκκλησιν ποιούμεθα πρός ἅπαντα τά πιστά τέκνα τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκτός Ρωσίας, νά ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τήν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου καί τῆς Συνόδου τῶν ἐπισκόπων, εἰς τήν ἀρμοδιότητα τῆς ὁποίας ἔγκεινται τοιαῦτα σοβαρά ἐκκλησιαστικά ζητήματα καί οὐχί εἰς τήν ἀρμοδιότητα ἀπληροφορητῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Μητροπολίτης ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Πρόεδρος

Ἐπίσκοπος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Γραμματεὺς

Γράφουν κάποιοι σχετικά καί κατηγορώντας τόν Ἅγιον Φιλάρετον καί τήν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς:

"Στήν Ἐγκύκλιο αὐτή ὁ Φιλάρετος ὑποστηρίζει ὅτι τό Φιλιόκβε δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀποψη σαφῶς ἀντίθετη πρός τά ὅσα διδάσκουν οἱ Πατέρες! Καί τό ἀκόμη χειρότερο, ὁ Φιλάρετος μέ τή Σύνοδό του, συκοφαντοῦν τούς Πατέρες, τούς ὁποίους ἐμφανίζουν ὅτι δῆθεν συμφωνοῦν μαζί τους! Οἱ ἀπόψεις αὐτές τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασποράς καθιστοῦν τήν Σύνοδο ΑΙΡΕΤΙΚΗ, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι δυνατόν ποτέ, ὄχι μόνον νά εἶναι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά οὔτε νά σωθοῦν. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἀποψη ὅτι ὁ Μητροπολίτης

Φιλάρετος ὑπῆρξε θεούμενος καί ἅγιος δέν εὐσταθεῖ."

Ἀντιθέτως μέ αὐτά πού γράφονται παραπάνω ἡ Σύνοδος δέν κηρύσσει σέ **καμμία περίπτωση ὅτι:**

"τό Φιλιόκβε δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου",

ὅπως στρεβλώνεται ἡ ἀλήθεια, γιά νά κατηγορηθεῖ καί ὁ Ἅγιος Φιλάρετος καί νά πληγεῖ ἡ Ἀγιότητά του (!)

ἀλλά γράφουν ἐπί λέξει:

"ἐν ὄψει τῶν ἐκπεφρασμένων γνωμῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, κατέληξαν ὅτι αὐτό (τό Φιλιόκβε) δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον κατά τήν ἐποχήν τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου, διά νά ἐπιτύχη εἰς χριστιανός τήν ἀγιότητα."

Ἐπάρχει, λοιπόν, τεράστια διαφορά ἀπό τό νά διακηρύξεις, ὅπως κατηγοροῦνται οἱ Ρῶσοι ὅτι τάχα ἔκαναν ὑπογράφοντας μία ἐγκύκλιο, στήν ὁποία δέν περιέχεται πουθενά ἡ φράση:

"τό Φιλιόκβε δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου"

ἀπό τό νά διακηρύξουν:

"ὅτι αὐτό (τό Φιλιόκβε) δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον κατά τήν ἐποχήν τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου, διά νά ἐπιτύχη εἰς χριστιανός τήν ἀγιότητα".

Γιατί ἀκριβῶς, ὅπως ἐξηγεῖται στήν ἐγκύκλιο τῆς Συνόδου πολλοί ἄλλοι ἅγιοι ἐπρέσβευον ἀνεπιγνώστως τήν αὐτήν προσθήκην εἰς τό Σύμβολον τῆς Πίστεως:

"Προσέτι ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι ἅγιοι, οἵτινες ἐπρέσβευον ἀνεπιγνώστως τήν αὐτήν προσθήκην εἰς τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, νά ἀπαλειφθοῦν ἐπίσης ἐκ τοῦ Ἀγιολογίου ἡμῶν, ὡς π.χ. οἱ ἅγιοι Βιασεσλαῦος καί Λουντιμίλλα τῆς Τσεχίας, ὁ ἅγιος Μαρτίνος ὁ Ὁμολογητής, Πάπας Ρώμης κλπ."

Οὔτε, λοιπόν, οἱ ἀπόψεις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασποράς καθιστοῦν τήν Σύνοδο αἰρετική (!), οὔτε τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς αἰρετικούς (!), οὔτε εἶναι δυνατόν νά ἀμφισβητηθεῖ ἡ ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου Φιλάρετου, τοῦ ὁποίου τό λείψανο

βγήκε αδιάφθορο και αυτό, μετά εκείνο του αγίου Ιωάννου του Μαξίμοβιτς, και ο Άγιος θαυματοργεῖ ἤδη παγκοσμίως, αφού ζώντας θεαρέστως και ασκητικά και πρώτος, με την Σύνοδό του, ἐξεφώνησε τό ἀνάθεμα κατά του Οἰκουμενισμοῦ τό 1983!

Ἄλλά και κατά τόν Μέγαν Φώτιον:

"Πόσαι περιστάσεις πραγμάτων πολλούς ἐξεβιάζοντο, τά μέν παραφθέγγασθαι, τά δέ πρός οἰκονομίαν εἰπεῖν, τά δέ και τῶν ἀπειθούντων ἐπαναστάντων, τά δέ και ἀγνοία οἷα δὴ περιολισθήσασιν ἀνθρώπινα;"

Δηλ. ἡ ποιμαντική ἀνάγκη, ἡ ἱστορική συγκυρία, τό δύσκολο τῶν περιστάσεων ἀλλά πρό πάντων ἡ ἔλλειψη δικῆς μας πνευματικῆς γνώσεως και ἀγιότητος εἶναι λόγοι πού ἐμεῖς δέν κατανοοῦμε πολλές ἀπό τίς ἐνέργειες τῶν Ἁγίων Πατέρων τίς περισσότερες φορές.

Κατηγορεῖται ἐπίσης ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς γιά τήν ἀνακήρυξη του Ἐδουάρδου ὡς αγίου, λόγω του μαρτυρίου του:

"Οὔτε κατά διάνοια μπορεῖ ἓνας Ὁρθόδοξος νά θεωρήσει ὅτι ὁ Ἀγγλοσάξονας βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἅγιος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας! Ὁ λόγος εἶναι ἀπλοῦς: Ἦταν μέλος αἵρετικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἀγγλοσαξονικῆς, πού τήν ἐποχή ἐκείνη εἶχε ἀποδεχθεῖ τήν αἵρεση του Φιλιόκβε, πού δίδασκαν οἱ Φράγκοι ἐπηρεασμένοι ἀπό τόν Αὐγουστῖνο. Ἦταν δηλαδή ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ! Οὔτε μάρτυρας μπορεῖ νά εἶναι, γιατί δέν μαρτύρησε γιά τήν Πίστη του Χριστοῦ."

Ἐδῶ νά σημειωθεῖ ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐξέτασαν τό θέμα ἐπισταμένως και ἀπεφάνθησαν περί τῆς ἀγιότητος του Ἐδουάρδου. Ἀλλά και ἂν ἔγινε ἐσφαλμένη ἐκτίμηση, πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τό του Μεγάλου Φωτίου: "Ἐπιλείπει με ἡ ἡμέρα, τούς ἄνδρας ἀπαριθμούμενον, οὓς, τῇ μέν τῶν πατέρων τιμῇ σεμνύνομεν, ἐν οἷς δέ τῆς ἀληθείας παρηνέχθησαν οὐ μισοῦμεθα."

Γιά δέ τούς Δυτικούς Πατέρες Αὐγουστῖνον και Ἰερώνυμον ἔχει

ἀποφανθεῖ συνοδικά και ἡ Ἐκκλησία, στήν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον του 1722, τούς ὁποίους ὑπερασπίζεται στήν Ἐγκύκλιό της πρός τούς Ὁρθόδοξους Ἀντιοχεῖς:

"Δεύτερον προστρέχουσιν (οἱ Λατῖνοι) εἰς τούς Δυτικούς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, Αὐγουστῖνον, Ἰερώνυμον, προβάλλοντές τους ὡς ὁμολογοῦντας τό Πνεῦμα ἐκ του Υἱοῦ ἐκπορευόμενον. Ἀλλά περί τούτων εἶπομεν και ἄνωτέρω, ὅτι ἡ τά χαρίσματα ἐννοοῦσι του Πνεύματος, τά ὁποῖα κοινῶς πέμπονται εἰς τήν κτίσιν και παρά τῶν τριῶν ὑποστάσεων, ἡ διά νά δείξουν τό ὁμοούσιον του Πνεύματος και Υἱοῦ, εἶπον τό Πνεῦμα ἐκ του Υἱοῦ ἐκπορευέσθαι, οὐ μὴν δέ ἐννόουν τό αἷτιον του Πνεύματος τόν Υἱόν. Καί μάλιστα ἀναγκαζόμενοι νά διαλέγωνται ἀγωνιστικῶς πρός τούς κατ' ἐκείνον τόν καιρόν αἵρετικούς, λέγοντες τό Πνεῦμα κτίσμα και γέννημα του Υἱοῦ, εἶπον νά ἐκπορευέται και ἐκ του Υἱοῦ, διά νά συστήσουν τήν ὁμοουσιότητα αὐτοῦ πρός τόν Υἱόν. Ὡστε ἀγωνιστικῶς, ὡς εἶπομεν, ἔλεγον τοῦτο, και ὄχι δογματικῶς. Καί μάρτυς εἰς τοῦτο ὁ προορηθεῖς **Μάξιμος** (ὁ Ὁμολογητής). Πλήν ἔστω καθ' ὑπόθεσιν, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δυτικοί διδάσκαλοι νά ἐννόουν τό Πνεῦμα ἐκ του Υἱοῦ ἐκπορευέσθαι ὑποστατικῶς, καθὼς οἱ Λατῖνοι λέγουσι, δέν εἶναι πρόπον οὔτε δίκαιον νά ἀκολουθήσωμεν γνώμην ἑνός ἢ δύο Πατέρων, ἀλλά νά προτιμήσωμεν τήν **θείαν Γραφήν, τάς ἀγίας Συνόδους και τούς θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ συμφώνου λέγοντας πάντας, ἐκ του Πατρός μόνου ἐκπορευέσθαι και ἔχειν τό εἶναι τῆς ὑποστάσεως τό Πνεῦμα τό ἅγιον, και αὐτούς πιστεύωμεν.**"

(Συνεχίζεται)

Θεοφόροι Διδάσκαλοι και ἄσκητές Πατέρες

Στίς ἐκδόσεις τῶν τελευταίων τευχῶν τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων", περιλάβαμε, - ὅπως και στό μέλλον θά κάνουμε- και βίους, διδασκαλίες και περιστατικά ἀπό τήν ζωὴ τῶν Θεοφόρων Διδασκάλων και τῶν

ἀσκητῶν Πατέρων μας, γιατί πολύ
ὀφελοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας, ὅπως μᾶς
δήλωσαν καί μᾶς ζήτησαν.

Ἡ ἀγάπη γιά τήν πνευματική ζωή
θερμαίνεται ἀπό τήν μελέτη τῶν ἀσκητικῶν
καί θαυματουργικῶν κατορθωμάτων τῶν
Ἁγίων μας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας τοῦ Νέου Ντιβέγιεβο, πρώην π. Ἀνδριανός

Πιστός μαθητής τοῦ γέροντος
Νεκταρίου, τοῦ τελευταίου μαρτυρικοῦ
στάρετς τῆς Ὀπτινα, ὑπῆρξε ὁ π.
Ἀνδριανός, μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀνδρέας τοῦ Νέου Ντιβέγιεβο.

Σέ προχωρημένη ἡλικία μέ τήν
πρεσβυτέρα του εἶχαν ιδρύσει τήν
γυναικεία μονή τοῦ Νέου Ντιβέγιεβο.
Ἦταν ὁ γέροντας τῆς κοινότητος τῶν
λαϊκῶν πού εἶχαν συσπειρωθεῖ γύρω του.

Στόν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον
σκοτώθηκε μπροστά στά μάτια του ὁ
γιός του ἀπό μία βόμβα,
τραυματίζοντάς τον θανάσιμα στό
κεφάλι.

Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τότε μεγάλο
πόνο καί μέ τήν ὀδυνηρή ἐμπειρία πού
καί ὁ ἴδιος εἶχε, ἔγινε μέγας
παρηγορητής τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ
τήν σοφία πού ἀπέκτησε μέσα ἀπό τόν
πόνο. Πλήθος ἀνθρώπων συγκεντρώ-
νονταν γύρω του καί εὑρισκαν ἀνάπαυση
κοντά του.

Ὁ τρόπος ζωῆς του ἦταν ὑπο-
δειγματικός!

Μέ κέντρο τήν Θεία Λειτουργία, τίς
Ὁρθόδοξες ἀκολουθίες τῆς ἐκκλησίας
του, τήν ἐξομολόγηση καί τήν ἀδιάλειπτη
προσευχή, θυσίαζε καθημερινά τήν ζωή
του γιά τό ποιμνίό του.

Ἦταν ἕνας ἀσκητής πού ζοῦσε ὡς
ιερέας μέσα στόν κόσμο καί τόν
διακονοῦσε ἡ πρεσβυτέρα του.

Τό διορατικό χάρισμα τοῦ γέροντά
του, στάρετς Νεκταρίου, εἶχε περάσει
τόρα σ' αὐτόν.

Κυττάζοντας κάποιον πού ἔβλεπε
γιά πρώτη φορά τοῦ ἔλεγε κάτι πού εἶχε
τεράστια ἐπίδραση στόν ἴδιο, ἀλλά πού οἱ
ἄλλοι δέν τό καταλάβαιναν!

Ἀπό τό Σπρίνγκ Βάλεϊ μέχρι τό
μικρό μοναστηράκι, ὅπου ἡσύχαζε,
χρειαζόταν νά περπατήσει κανείς μία
περίπου ὥρα μέσα ἀπό τήν πόλη, γιά νά
φτάσει κοντά στό τοπικό ἀεροδρόμιο.
Ἐκεῖ, ἀπέναντι, βρισκόταν τό μοναστήρι
τοῦ Νέου Ντιβέγιεβο.

Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ μοῦ ἄνοιξε μιά
ἡλικιωμένη ἀλλά δυναμική κυρία, ἡ
πρεσβυτέρα τοῦ π. Ἀνδριανοῦ, πού τόν
κάλεσε νά μέ δεῖ.

Ξεπροβάλλοντας ὁ γέροντας μοῦ
ζήτησε νά τόν ἀκολουθήσω στό μικρό
δωμάτιό του, ἕνα γραφεῖο μέ χαμηλό
ταβάνι καί ἀτμόσφαιρα πολύ ζεστή καί
ἄνετη. Κάθισα σέ μιά καρέκλα
κυττάζοντας μπροστά μου ἕνα ὁμορφο
μικρό εἰκονοστάσι μέ πολλές εἰκόνες καί
ἕνα ἀναμμένο καντήλι.

Ὁ γέροντας ἦταν ψηλός καί
ἐμφανίσσιμος, μέ φωτεινά γαλάζια μάτια
πού ἀκτινοβολοῦσαν τήν Θεία Χάρη. Ἡ
ὄλη του ἐμφάνιση ἦταν ἔντονα σοβαρή
ἀλλά μέ ἀπέραντη στοργή καί ἀγάπη
πού καθρεφτιζόταν στό πρόσωπό του.

Τούς τοίχους τοῦ κελλιοῦ του
κοσμοῦσαν τά προτραῖτα τῶν γερόντων
τῆς Ὀπτινα.

Συζητώντας μαζί του, ξαφνικά μέ
ρώτησε ἂν εἶχα διαπράξει κάποια
συγκεκριμένη ἁμαρτία! Ἐμεινα
ἐμβρόντητος ἀπό τήν ἐξαιρετική του

διορατικότητα. Μέ πλησίασε περισσότερο, κύτταξε επίμονα μέσα στα μάτια μου και ξεδίπλωσε πτυχές του έαυτού μου πού ούτε ό ίδιος γνώριζα!

Ήταν γεμάτος καλωσύνη και πειστικά καλοπροαίρετος, ένας πατέρας πού ενδιαφερόταν γιαυτό πού είσαι και πού δέν προσπαθει νά σε βάλει σε κάποιο καλούπι.

Όπως είναι φυσικό έκλαψα, όχι όμως επειδή άγγιξε τήν καρδιά μου, πρᾶγμα πού συνέβη, αλλά επειδή είχα βρει κάτι υπέροχο, κάτι για τό όποιο ή ψυχή μου διψούσε τόσα πολλά χρόνια.

Πολλά ερωτήματα πού μέ βασάνιζαν από καιρό λύθηκαν μέ δύο λόγια του, πού ήταν οί αρχές της πνευματικής ζωής.

Μού έδωσε απαντήσεις για τό τί είναι κακό.

Μού είπε ότι ό σκοπός της πνευματικής ζωής του ανθρώπου σ' αυτόν τόν κόσμο έμπερικλείεται στον καθημερινό κύκλο των εκκλησιαστικών Ακολουθιών, ότι οί εικόνες των αγίων είναι παράθυρα στον Παράδεισο και μπορούμε νά δούμε μέσα από αυτά, αν γνωρίσουμε τούς αγίους, ότι ή ζωγραφική, ή μουσική και οί άλλες τέχνες είναι τρόποι για νά προσεγγίσουμε τό Θεό ως Δημιουργό, ότι ή σχέση των μελών μιας οικογένειας συνδέεται μέ τό μυστήριο της γνωριμίας μέ τόν Θεό. Μού εξήγησε επίσης, τί σημαίνει αρετή και τί θεολογία, αλλά και ποιό είναι τό καθήκον μας απέναντι στην κοινωνία, απέναντι στην Αμερική τήν οποία αγαπούσε. Πάνω απ' όλα εξέφρασε τόν ένθουσιασμό του για τούς Γέροντες της Όπτινα, τά πρόσωπα των οποίων ακτινοβολούσαν στους τοίχους γύρω μου.

"Η ψυχή μας, τόνισε ό π. Ανδριανός, πρέπει νά κρατήσει τό φῶς της γνώσεως του Θεού, νά προσέχει νά φυλάγεται από διάφορες ανεπιθύμητες κινήσεις πού μπορεί νά συσκοτίσουν ή νά σβήσουν τό Φῶς "τό όποιο ηλθεν εις τόν κόσμον άμαρτωλούς σῶσαι" (Α' Τιμοθ. 1, 15). Πόσο σημαντική είναι ή φυλακή των αισθήσεών μας, μέσα από τίς όποιες αντιλαμβανόμαστε και κατανοοῦμε τήν ζωή, ή αγάπη μας για τήν Πηγή αυτής οφείλει νά είναι άγνή ένώπιον Έκείνου, ώστε νά μπορούμε καλύτερα ν' άκούμε τή φωνή Του στην καρδιά μας, στό κέντρο της Θεοδώρητης ζωής μας. Η διαδικασία εξαγνισμού, ή συνεχής κάθαρση των αισθήσεών μας, είναι κάτι απαραίτητο για νά διατηρηθει τό έντός μας Φῶς αναμμένο, τό Φῶς εκείνο πού μας φωτίζει. "Φῶς Χριστού φαίνει πᾶσι". Τό Φῶς αυτό είναι ή Χάρις του Θεού..."

Ό π. Ανδριανός σηκώθηκε όρθιος. Η θεϊκή έμπνευση ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του!

Σχεδόν ψιθυριστά, μέ κάλεσε νά τόν ακολουθήσω.

Πίσω του ήταν μία πόρτα πού οδηγούσε στο γραφείο του ή, τό πιθανότερο, στο χώρο προσευχής του. Καθώς τήν άνοιξε ένιωσα ότι έμπαινα στα "άγια των αγίων" του, κι εκείνος καταδέχθηκε νά με αφήσει νά περάσω μέσα. Ακριβώς μπροστά μας ήταν ή γωνιά πού προσευχόταν, γεμάτη μέ πολλές εικόνες κάθε μεγέθους και σχήματος, και αναλόγια μέ άνοιγμένα βιβλία επάνω τους, όπως τό Ψαλτήριο κ. ά.

Πάνω απ' αυτό τό σημείο ήταν αναρτημένη μία μαυρόασπρη φωτογραφία μέ τό πρόσωπο του Χριστού σε φυσικό μέγεθος, αντίγραφο του

διάσημου ζωγραφικῶ ἔργου τοῦ Βάσνετσοφ, ἡ ὁποία δέσποζε σέ ὅλο τό δωμάτιο. Ἀπεικόνιζε ἐξαιρετικά ρεαλιστικά τόν Χριστό μας μέ ἀκάνθινο στεφάνι, κάτισχνο, ἀληθῶς πάσχοντα καί μέ διαπεραστικό βλέμμα. Αὐτό ἦταν τό κλειδί γιά τόν π. Ανδριανό! Σέ τοῦτο τό ἅγιο Πρόσωπο ἀποτυπωνόταν τό Μαρτύριο.

Ὅμως γιατί;

Δέν μέ ἱκανοποιοῦσε ποτέ ἡ ἐξήγηση τοῦ μαρτυρίου:

Γιατί ἦταν ἀπαραίτητο νά ἐξακολουθοῦμε νά ὑποφέρουμε, ἀφοῦ Χριστός μας εἶχε νικήσει τόν πόνο καί τόν θάνατο; Ἄν ἡ πίστη μας καί ἡ ἀφοσίωσή μας σ' Αὐτόν μᾶς ὑπόσχεται αἰώνια εὐτυχία, τότε γιά ποιό λόγο πρέπει ἀκόμα νά βασανιζόμαστε ἐδῶ στή γῆ, ὅπως στόν καιρό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης;

(Συνεχίζεται...)

Περί τῶν αἰρετικῶν καί τῶν "μυστηρίων" τῶν τελουμένων ὑπ' αὐτῶν

Λίαν ἀγαπητέ μοι π. Χρυσόστομε!

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε!

Σχετικά μέ τά «μυστήρια» πού τελεῖ ὁ πεσών σέ κεκοιμένη αἵρεση, τά πράγματα δέν εἶναι ἔτσι, ὅπως τά παρουσιάζουν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Κυπριανοῦ καί ὁ καλός, κατά τά ἄλλα, κακοιμημένος ἤδη θεολόγος, Ἄριστοτέλης Δελήμπασης στήν «Καλή Ὁμολογία», σελ. 5.

Ἀναφέρεται στό ὡς ἄνω τεῦχος συγκεκριμένα ὅτι: «*Νεστόριος κατηγορεῖτο ὑπό τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου*

Ἀλεξανδρείας, ὅτι ἐφρόνει τά τοῦ «Ἀρείου». Δηλαδή ἐπίστευε καί ἐκήρυττεν αἵρεσιν καταδεδικασμένην παρά δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί ὁμως, τά ὑπό τοῦ Νεστορίου τελούμενα μυστήρια ἐθεωρήθησαν μή ἄκυρα, μέχρι τῆς καθαιρέσεως αὐτοῦ παρά τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Διό «τῶν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντων» πρό ταύτης τῆς καθαιρέσεως, οὐδεὶς «καθῆρηται (ἔχει καθαιρεθῆ)», λέγει ὁ Μ. Φώτιος.»

Ἀπό αὐτό συνάγεται ἄραγε τό συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τά μυστήρια τῶν κοινωνούντων μέ κεκοιμένους αἰρετικούς;

Κάθε ἄλλο!

Κατ' ἀρχάς ὁ **Μέγας Φώτιος** λέγει ὅτι ἐφρόνησεν τά τοῦ Ἀρείου ὁ Νεστόριος, καί ὄχι ὅτι κοινώνησε μέ τούς κεκοιμένους ἀπό τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον Ἀρειανούς, ὅπως κάνουν σήμερα οἱ Νεοημερολογίτες, πού κοινωνοῦν πλήρως σέ ὅλο τό φάσμα τῆς νοούμενης κοινωνίας καί σέ κάθε εὐκαιρία μέ τούς ἀπό αἰῶνες κεκοιμένους ἀπό πλῆθος Συνόδους καί ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες αἰρετικούς, τούς Λατίνους καί τούς Μονοφυσίτες, λειτουργικά, συμπροσευχητικά, μέ κοινές δηλώσεις καί κοινές συμφωνίες, πανηγυρικά καί δημόσια!

Καί γιά ἄλλη αἰτία καθαιρέθηκε κυρίως ὁ Νεστόριος, γιά τό ὅτι δηλ. δίδασκε τήν αἵρεση ὅτι ἦταν αὐστηρά χωρισμένες οἱ δύο φύσεις τοῦ Κυρίου,

τό αντίθετο δηλ. από αυτό που κήρυξαν ο Διόσκουρος και ο Ευτυχής αργότερα, που συνέχισαν πλήρως τις δύο φύσεις του Κυρίου, την ανθρώπινη με την Θεϊκή.

Γιά τόν λόγο αυτό ονόμαξε ο Νεστόριος και την Παναγία μας Χριστοστόκον και όχι Θεοτόκον.

Δεύτερον και σημαντικότερον είναι η επισήμανση που έκανα σε τρία από τα προηγούμενα τεύχη ότι δηλ. **άν και η Έκκλησία δέχθηκε τους υπ' αυτού χειροτονηθέντες**, δέν σημαίνει ότι αναγνωρίζει τα μυστήρια που τελούν οι αίρετικοί και ούτε κάτι τέτοιο μπορεί να ισχύει διηνεκώς!

Είναι δυνατόν **η Έκκλησία** να μήν αναγνωρίσει κανέναν από τους Νεοημερολογίτες Λατινόφρονες και τους Οικουμενιστές του νύν αιώνας, όπως πολλές φορές έκανε στο παρελθόν!

Από τους ίδιους αίρετικούς, άλλους άλλοτε ανεγνώρισε και άλλους όχι, όπως έγινε για παράδειγμα στήν Σύνοδο της Καρχηδόνας!

Και όπως σε πολλά μέρη του **Γερού Πηδαλίου** σημειώνει ο **Άγιος Νικόδημος**, δέχθηκε εκείνους εκ των αίρετικών που ήταν ορθά βαπτισμένοι. Που κρατούσαν δηλ. τό **Όρθόδοξο βάπτισμα**, τις τρεις πλήρεις καταδύσεις και αναδύσεις στο **Όνομα της Υπερουσίου και Αγίας Τριάδος!**

Ας εξετάσουμε στή συνέχεια τί συμβαίνει με την **καινοφανή αίρεση**.

Όταν πρωτοκηρυχθεί αίρεση, οι αίρετικοί και όσοι τους ακολουθούν τελούν μυστήρια;

Οφείλουμε να ερωτήσουμε και **μεις**: είναι δυνατόν να βλασφημείται τό **Άγιον Πνεύμα** από έναν αίρετικό και να επενεργεί παρ' όλα αυτά η

Χάρις του στα τελούμενα υπ' αυτού μυστήρια;

Εκεί όπου λειτουργούν αίρετικοί **Οικουμενιστές, που βλασφημοῦν συνεχῶς τό Πανάγιο Πνεύμα** και τό έργο του, την **Έκκλησία**, **είναι δυνατόν να επιφοιτᾶ ἡ Χάρις του Αγίου Πνεύματος;**

Αφοῦ οι Οικουμενιστές διδάσκουν με έργα και με λόγια ότι υπάρχουν πολλοί δρόμοι για την σωτηρία και την βασιλεία του Θεού, και σε αντίθεση με τό Ευαγγέλιο ότι δέν είναι μοναδικός ο δρόμος του Χριστού μας για τόν Παράδεισο! Όταν διδάσκουν ότι ο Χριστός μας είναι μία οδός και ότι δέν είναι ὁμως Η ΟΔΟΣ, είναι δυνατόν εκεί να επενεργεί τό **Άγιον Πνεύμα**, όταν εκστομίζονται τέτοιες βλασφημίες;

Όταν κηρύσσει ο **Ίδιος ὁ Κύριος** ότι οὐδείς έρχεται πρὸς τόν Πατέρα εἰμή διά του Υἱοῦ!

Ἀδελφέ μου π. Χρυσόστομε!

Ὁ αίρετικός, ἔστω και μέ μία φράση, εκτοξεύει συνεχῶς βλασφημία κατά του Θεοῦ.

Πῶς είναι δυνατόν, λοιπόν, να μετέχουν οι Νεοημερολογίτες με τόν Πάπα σε οὐνιτικές λειτουργίες, αφοῦ με τις αίρέσεις τους οι Παπικοί, με τό πρωτείο, τό ἀλάθητο την ἄσπιλη σύλληψη, τό φιλιόκβε, την κτιστή χάρη και πλήθος ἄλλων βλασφημιῶν βλασφημοῦν συνεχῶς τόν Θεό, και να μπορεί ἀκόμη κάποιος να ισχυρισθεῖ ότι έχουν θεία χάρη και μυστήρια, αφοῦ, κοινωνῶντας με τους παπικούς, βλασφημοῦν και οι ἴδιοι τό **Άγιον Πνεύμα;**

Πῶς είναι δυνατόν να μετέχουν σε πανθηρησκειακές συμπροσευχές οι Νεοημερολογίτες και οι Οικουμενιστές, με τους Παγανιστές, τους Εἰδωολάτρεις, τους Μωαμεθανούς, τους Έβραίους και τους Βουδιστές

καί νά τούς ἀναγνωρίζουμε ἀκόμη σωστικά μυστήρια καί θεία χάρη!

Αὐτά ὅλα συνιστοῦν ἐκτόξευση φοβερῶν βλασφημιῶν κατά τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς μέ τούς λόγους τῶν Πατέρων μας καί τῶν Ἁγίων μας ὑμνολογοῦμε τόν Θεόν!

Ἐκεῖνοι μέ τά λόγια τῶν Παπῶν καί τῶν ψευδοσυνόδων τους βλασφημοῦν συνεχῶς τόν Θεό.

Κάθε αἰρετική παρέκκλιση εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Θεοῦ, γιὰυτό οἱ Ἅγιοι Πατέρες τρέμουν κυριολεκτικά, ὅταν ἀκοῦνε τά λόγια τῶν αἰρετικῶν.

Οἱ Νεοημερολογίτες καί οἱ Οἰκουμενιστές ἔχουν φθάσει σέ τέτοια ἀναισθησία, ὥστε νά ἀκοῦνε συνεχῶς νά βλασφημεῖται ὁ Θεός καί νά μή τούς ἐνδιαφέρει πλέον καθόλου, ἀδιαφορώντας γιά τούς ποιμένες τους πού ἐκστομιζοῦν ἀνήκουστες βλασφημίες!

Ἐχει ἐπέλθει πλήρης ἐξοικειώσή τους μέ τήν αἵρεση καί ἡ ἰσοπέδωση τῶν πάντων εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητο.

Αὐτό εἶναι θάνατος πνευματικός, νάρκωση πνευματική καί νέκρωση τῶν Ὁρθοδόξων αἰσθητηρίων.⁸

Ἐπάρχουν, λοιπόν, καί πολλοί ἄλλοι σοβαρότατοι λόγοι σήμερα, πού διαφοροποιοῦν ἐπίσης τήν στάση τῶν Πατέρων διαχρονικά.

Ὅσους δέχθηκε **ἡ Ἐκκλησία**, τούς δέχθηκε σέ Οἰκουμενική καί Μεγάλη Σύνοδο.

Τούς δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία!

Οὔτε μπορεῖ κανεῖς νά προδικάζει, τί θά κάνει ἡ Ἐκκλησία μέ τούς φοβερούς αἰρετικούς τῆς

σήμερον, πού παρόμοιοί τους δέν ἀνεφάνησαν ποτέ στό παρελθόν στήν ἱστορία τῆς!

Δέν μπορεῖ νά σφετερίζεται κανεῖς τίς ἀποφάσεις Μεγάλης μελλοντικῆς Συνόδου, ἀμνηστεύοντας τούς αἰρετικούς. Λέγοντας δηλ. καί κηρύσσοντας ἀδιακρίτως ὅτι ὅσα μυστήρια τελοῦν οἱ Οἰκουμενιστές καί οἱ Νεοημερολογίτες εἶναι τάχα ἰσχυρά.

Οἱ αἰρετικοί εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας!

Αὐτή εἶναι ἡ κρουστάλλινη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Δέν ἔχουν Θεία χάρη καί Μυστήρια!

Αὐτό τό τονίζει καί ὁ Ἅγιος **Νικόδημος** στό κείμενο πού ἐπισυνάπτω καί πάλι στήν παρούσα ἀπάντησή μου καί πρέπει νά τό μελετήσεις μέ προσοχή:

Καθώς καί ἡ Οἰκουμενική β' τινῶν αἰρετικῶν δι' οἰκονομίαν ἐδέχθη τό βάπτισμα, ὡς προείπομεν. Ὅθεν ὡς μή ὅρου τήν τοιαύτην καιρικὴν καί περιστατικὴν οἰκονομίαν ποιησαμένη, οὐκ ἐναντιοῦται εἰς τόν παρόντα Ἀποστολικόν Κανόνα. Καί γάρ καί ὁ Πατριάρχης Ἀνατόλιος ὑπό τοῦ αἰρετικοῦ Διοσκόρου καί τῆς περὶ αὐτόν αἰρετικῆς συνόδου ἐχειροτονήθη, καί ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ Ἀντιοχείας ὑπό Ἀρειανῶν, κατά τόν Σωζόμενον, βιβλ. δ', κεφ. κη'. Καί ἄλλοι πολλοί ὑπό αἰρετικῶν ἐχειροτονήθησαν, καί μετὰ ταῦτα, ὑπό τῶν ὀρθοδόξων ἐδέχθησαν (ἔγιναν δεκτοί). Ἀλλά σπάνια τά τοιαῦτα καί κατά περιστάσιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπούμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τό κατά περιστάσιν γινόμενον καί τό σπάνιον, κατά τε τόν ιζ' τῆς α' καί β' καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τήν β' πρᾶξιν τῆς ἐν τῇ ἁγία Σοφία συνόδου, καί τό νομικόν ἐκεῖνο τό

⁸ Σύγκριση: Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Πατέρας τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου», Ἅγια Μετέωρα, 2009, σελ. 17.

λέγον: Τό, παρά Κανόνας, ουχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."⁹

Κατά δέ τήν Ζ' Οἰκουμενικήν ὅλοι οἱ εἰκονομάχοι ἦσαν ἐκτός Ἐκκλησίας!

Τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς εἶναι πολύ διαφωτιστικά.

Ἔγιναν ὅλοι, ὅσοι ἔγιναν δεκτοί, μέ μετάνοια καί ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καί κατ' οἰκονομίαν, καί ὄχι κατ' ἀκρίβειαν ἀπό τήν Οἰκουμενικήν Σύνοδον πού ἐπέχει πρόσωπον Ἐκκλησίας!

Οἱ αἰρετικοί δέν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία, ἀλλά εἶναι συναγωγή πονηρευομένων.

Κατά τόν **Μέγαν Φώτιον**, "**Μία ἐστίν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδέ δύο· συναγωγαί πονηρευομένων εἰσὶ τὰ παρά ταύτην συνέδρια καί σύνοδος ἀθετούντων· οὕτω φρονοῦμεν οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, οὕτω πιστεύομεν, οὕτω κηρύττομεν**".¹⁰

Καί, ἐπομένως, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωρηγία.

Ὅπως διαπιστώνουμε ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, εἶναι, ὡστόσο, πολύ εὐκόλο νά παρερμηνεύσει κάποιος τά πατερικά κείμενα. Πολλές φορές διορθώνει ὁ πολὺς Ἅγιος Ταράσιος τούς μοναχοὺς, πού κατανοοῦν, γιά παράδειγμα, τήν Β'

⁹ Ὁ Ἅγιος, ὅπως εἶδαμε, ἀναφέρεται καί στίς χειροτονίες τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων πού ἔγιναν δεκτοί ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον:

"Πάντως δέν δέχθηκε τούς πρωτάρχας τῆς αἰρέσεως καί τούς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καί μὴ γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ Θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τούς πρωτάρχας τῶν αἰρέσεων καί πού μετανόησαν εἰλικρινά, -(σχετικά μέ ὅλα αὐτά γράφει ὁ Ἅγιος στήν ἐρμηνεία του στήν ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν)-, καί ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπό τούς αἰρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἀ' πράξη τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς."

Ἐπίσης κάποιων αἰρετικῶν δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τὴν περιστάτικὴ καί καιρικὴ οἰκονομία δέν τὰ ἔκανε ὄρον ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική.

¹⁰ Ἐπιστολή 284, Κατά τῆς Θεοπασχιδῶν αἰρέσεως.

ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν ἐσφαλμένα.¹¹

Σάββας ὁ ἠγούμενος τοῦ Στουδίου ὑποστήριξε, μέ βάση αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ὅτι δέν πρέπει νά γίνονται δεκτοί, ὅσοι ἔχουν χειροτονηθεῖ ἀπό τούς αἰρετικούς.

Ὁ Ἅγιος Ταράσιος ἀντέτεινε, ὅτι ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** δέν τό εἶπε γενικῶς γιά ὅλους, ὅσοι χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἰρετικούς, ὅτι δέν πρέπει νά γίνονται δεκτοί, ἀλλὰ γιά τούς πρωτάρχας τῶν αἰρετικῶν καί τούς προϋσταμένους τῆς ἀσεβείας.

Καί αὐτούς, βέβαια, ἂν μετανοήσουν, ὀφείλει ἡ ἐκκλησία νά τούς συγχωρήσει, ἀλλὰ τούς καθαιρεῖ ἀπὸ τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ὅσοι δέν ἀνῆκαν στοὺς προϋσταμένους τῆς ἀσεβείας, καί πολύ περισσότερο, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐβιάσθησαν νά ἀκολουθήσουν τούς αἰρετικούς, αὐτοὺς τούς συγχώρησε ἡ ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος καί τούς δέχθηκε ὡς ἱερεῖς, ὅπως ἦταν πρῶτα, γιά ἓναν ἀκόμη λόγο, ὅτι ἔφεραν ὡς ἐπαρκῆ δικαιολογία, τό ὅτι δέν ἔγιναν στήν πραγματικότητα ἀσεβεῖς, ἀλλὰ ἀντιθέτως προτίμησαν νά μείνουν στίς θέσεις τους καί νά ὑποστοῦν βία, νά βαστάσουν τό βάρος τῶν αἰρετικῶν, γιά νά μὴν ἀπωλεσθεῖ τό ποίμνιό τους, ἂν παίρναν τὴν θέση τους κάποιοι ἄλλοι ἀσεβέστατοι πού θά διέφθειραν ἐντελῶς τίς Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία (πάντα) στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσους μόνον κληρικούς στήν Ἀφρική ἀπὸ αὐτούς πού εἶχαν πέσει στήν αἵρεση, ὅσους χρειάστηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ ("**ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν, (ἔγιναν δεκτοί), "οἰκονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης"** κατὰ τόν Ἅγιον Νικόδημον.

Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος πού ἔγινε στήν Ἰταλία δέν δέχθηκε τίς χειροτονίες τους, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατὰ τόν ΟΖ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου.

Ἐπίσης, εἶναι σημαντικό αὐτό που διδάσκει ὁ **Μέγας Βασίλειος** καί γιά τούς καινοφανεῖς αἰρετικούς.

Ὅλα τὰ σχετικά, δηλ. τά περὶ αἰρετικῶν, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, (ἂν γίνῃ δεκτὴ ἡ διάκριση

¹¹ Ἱερὸν Πηδάλιον Ἁγίου Νικοδήμου, ἔκδ. 1908, σελ. 559 ἔπ.

περί κεκοιμένης και ἀκριτοῦ αἰρέσεως και τῆς διαφορετικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν κεκοιμένων ἀπό τοὺς μὴ κεκοιμένους αἰρετικούς), ἰσχύουν γιὰ τοὺς πρώτους αἰρεσιάρχες, πού εἶχαν τὴν χειροτονία ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία και ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ἐπισκόπους (Α΄ Κανὼν τοῦ Μ. Βασιλείου).

Οἱ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αἰρεσιάρχες χειροτονοῦμενοι στὴν συνέχεια, στεροῦνται, κατὰ τὸν Μέγαν Ἱεράρχην, ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἀλλὰ εἶναι δυνατόν νά γίνουν δεκτοί ἢ μὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἐάν μετανοήσουν και ὁμολογήσουν τὴν Ὁρθοδοξία, ὅπως βλέπουμε στὴν Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον και στὰ πρακτικά της.

Σημαντικὸ εἶναι ἐπίσης νά συνειδητοποιηθεῖ, ἀπὸ τοὺς πλανωμένους και στὴν αἴρεση εὐρισκομένους ἀδελφούς μας Νεοημερολογίτες, ὅτι ἡ Σύνοδος, τὰ παλαιότερα χρόνια, εἶχε και τὴν βασικὴ ἀποστολὴ νά διαφωτίσει τὸν λαὸ περὶ τῆς κηρυσσομένης αἰρέσεως, και νά καταστήσει φανερό, ποιοὶ εἶναι οἱ αἰρετικοὶ και νά τοὺς ἀποκόψει.

Ὁ λαὸς δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα, ἰδιαίτερα σὲ ἀπομακρυσμένα μέρη, νά πληροφορηθεῖ, τί γινόταν, ἀλλὰ οὔτε εἶχε και τίς γνώσεις νά μελετήσῃ και νά διακρίνει τίς ἐνδοχριστιανικῆς, πάντως, αἰρέσεις.

Σήμερα ὅλοι, ἄμεσα και ἀναμφισβήτητα βλέπουν και ἀκούουν στίς τηλεοράσεις και στὰ ραδιόφωνα, διαβάζουν σὲ ἐφημερίδες, σὲ ἄπειρα περιοδικὰ μὲ πλῆθος φωτογραφιῶν, πληροφοροῦνται ἀπὸ τὸ διαδίκτυο και τὸν ἠλεκτρονικὸ τύπο τὴν παγκόσμια προδοσία, τὰ οὐνιτικὰ δηλ. συλλεϊτουργα μὲ τοὺς Λατίνους τῶν Βαρθολομαίων και τῶν ἄλλων Φαναριωτῶν, ἀλλὰ και τῶν Ἑλλήνων και τῶν Σλαύων Νεοημερολογιτῶν και Νεοπαλαισημερολογιτῶν, τίς ἄπειρες και καθημερινῆς δημόσιες συμπροσευχῆς και ἐκδηλώσεις μὲ τοὺς παγανιστῆς και εἰδωλολάτρεις, μωαμεθανούς, βουδιστῆς και ἰνδουιστῆς τῶν νεκρῶν πνευματικὰ ψευδοποιμένων τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Γιὰ τὰ πασιδὴλα, λοιπόν, και τὰ ἀναμφισβήτητα δὲν διατάσσεται ἀπόδειξη οὔτε κἂν στὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Πόσο μᾶλλον στὰ πνευματικὰ πράγματα, πού εἶναι πολὺ αὐστηρότερα τὰ κριτήρια,

γιὰ τὰ συντελούμενα ἀκατονόμαστα πνευματικὰ ἐγκλήματα, πού συνοψίζονται στὴν συνεχόμενη τῶν αἰρετικῶν ψευδοποιμένων βλασφημία πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού δὲν θά συγχωρεθεῖ, κατὰ τὸν Κύριόν μας, εἰς τὸν αἶωνα.

Οἱ ἀμετανόητοι, λοιπόν, και ἐπὶ πολλές δεκαετίες αἰρετικοὶ και διώκτες τῶν Ὁρθοδόξων, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου και τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων στό Ἅγιον Ὅρος, στὴν Ἁγίαν Ρωσίαν, και στίς ἄλλες σλαυικῆς χῶρες, στὴν Ἑλλάδα μας και ἀνά τὸν κόσμον ὅλον, δὲν ἔχουν ἱερωσύνη και μυστήρια.

Οἱ Νεοημερολογίτες και οἱ Οἰκουμενιστῆς δέχονται ὡς ἁγίους, τοὺς "ἁγίους" της Νέας Ἐποχῆς, τὸν μάγο Πορφύριο και τὸν πλανεμένο Παῖσιο!

Γιὰ τὸ θέμα ἔχουμε γράψῃ διεξοδικὰ στό παρελθόν και θά ἐπανέλθουμε μὲ νεότερο τεῦχος και νέα στοιχεῖα πού ἔχουν συγκεντρωθεῖ.

Τὸ κείμενο τοῦ ΙΕ΄ Ἱεροῦ Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Ἱερᾶς Συνόδου, πού ἀναφέρεται σὲ ἐκείνους πού χωρίζονται ἀπὸ τοὺς Προέδρους τους πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, σὲ περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες κηρύσσεται ὑπ' αὐτῶν δημοσίως αἴρεση, ὄχι μόνον δικαιολογεῖ ἀλλὰ και ἐπιβάλλει τὴν ἀποτειχίση τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς ψευδεπισκόπους, πού δημόσια κηρύσσουν αἴρεση.

Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ κανόνος τονίζει ὅτι οἱ ἀποτειχιζόμενοι "οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων και ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, και οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων και μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι."

Οἱ Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστῆς, μέχρι σήμερα, βυθίζονται ὅλο και περισσότερο στὴν αἴρεση και ὄχι μόνον δὲν ἔχουν καμμία πρόθεση μεταμελείας, ἀλλὰ ἀντίθετα διώκουν τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς κατὰ τὸν σκληρότερο τρόπο, ἰδιαίτερα στό Ἅγιον Ὅρος.

Ἐδῶ πρέπει κυρίως νά σημειωθοῦν οἱ διωγμοὶ στό Ἅγιον Ὅρος τῶν ζηλωτῶν

Πατέρων και κατ' ἐξοχήν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου.

Τῶν Πατέρων αὐτῶν ἀποφασίσθηκε ἡ ἀπέλαση ἀπό τό Μοναστήρι τους και καταδικάζονται μέσα στόν εἰκοστό αἰῶνα, ἀποκλεισμένοι ἀπό ξηρᾶς και ἀπό θαλάσσης, στόν διά τῆς ἀσιτίας θάνατο.

Πολλοί ἀπό τούς Πατέρες καταδικάσθηκαν και σέ φυλάκιση!

Ἐνῶ τούς ἔχει ἀπαγορευθεῖ ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν ἔξω κόσμο, τό νά φιλοξενοῦν προσκυνητές και νά ἀνεφοδιάζονται μέ τροφίμα και ὄλα τά ἀναγκαῖα.

Πολλοί ἀπό τούς ἀσθενεῖς γέροντες πεθαίνουν ἀδιάγνωστοι στό νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς.

Σέ πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμα και σήμερα, διώκονται Ὁρθόδοξοι, (παλαιοημερολογίτες), ἐπίσκοποι και ἱερεῖς ἀπό τούς Νεοημερολογίτες ἐπισκόπους, και δέν ἐπιτρέπεται στούς Ὁρθόδοξους νά χτίσουν Ναούς ἢ σύρονται στά δικαστήρια πολλοί Ὁρθόδοξοι λευίτες ἐπί ἀντιποίησης ἀρχῆς.

Ἡ ἀπόφαση τῆς Μεγάλης Συνόδου πού ἐλήφθη στό παρελθόν, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου, περί ἀναθεματισμοῦ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μεταξύ τῶν ἄλλων περιέχει τά ἑξῆς:

"Διά ταῦτα, τοῖς ἐν γνώσει κοινωνοῦσι τοῖς προειρημένοις αἵρετικοῖς, ἢ ὑποστηρίζουσι, διαδίδουσι, ἢ ὑπερασπίζουσι τήν νεοφανῆ αὐτῶν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: Ἀνάθεμα".

Οὔτε, λοιπόν, αὐθαίρετα οὔτε παράδοξα εἶναι τά συμπεράσματά μας, σχετικά μέ τήν ἀποδοχή ἢ μή τῶν αἵρετικῶν, ἀλλά στηρίζονται στήν πράξη τῆς Ἐκκλησίας, στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων και στίς ἐρμηνεῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅπως τεκμηριώνονται μέ μύριες Πατερικές και Συνοδικές παραπομπές στίς σχετικές μας ἐργασίες.

Στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης, ὅπως ἀνέφερα, σχετικά μέ τούς ἱερεῖς και τούς ἐπισκόπους στήν Ἰταλία και

στήν Ἀφρική, δέν ἔγιναν ὄλοι οἱ αἵρετικοί δεκτοί.

Ἡ ἀποστασία στίς ἡμέρες μας προχωράει μέ γεωμετρική πρόοδο, και ἀνάλογα κρίνονται τά πράγματα.

Πολλοί, δυστυχῶς, οὐνιτίζουν και μέσα στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δέν εἴμαστε σήμερα, 86 χρόνια μετά, ἀκόμα ... στό σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου...

Ἔχουν γίνει μέχρι σήμερα σημεῖα και τέρατα!

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, Ἁγία και Καθολική.

Ἡ Ὁρθόδοξη!

Οἱ Οἰκουμενιστές, οἱ Νεοημερολογίτες, οἱ Λατινόφρονες και οἱ ἐνούμενοι μέ αὐτούς και μέ τούς Μονοφυσίτες δέν εἶναι ἐκκλησία.

Εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας.

Αὐτό διδάσκουν ὄλοι οἱ Πατέρες γιά τούς αἵρετικούς.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος μέ τήν Σύνοδό του, τό 1983, ἀναθεματίζει και ὅσους ἐπιχειροῦν νά ἀθωώσουν τούς δυσεβεῖς αἵρετικούς Οἰκουμενιστές.

Ἔτσι και ἐμεῖς ὀφείλουμε νά ἀναθεματίζουμε τούς αἵρετικούς, και νά τούς θεωροῦμε ὡς ἐχθρούς τῆς Παναγίας μας και τοῦ Υἱοῦ της, ἐκτός τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας και τῆς φιλάτης Ὁρθοδοξίας, γιά νά μήν πιάσει και μᾶς τό μέγα αὐτό ἀνάθεμα!

Ὅταν ὁ Ἅγιος Νικόδημος στό Ἱερὸν Πιδάλιον μιλάει γιά αἵρετικούς, κάνει ἄραγε διάκριση μεταξύ κεκοιμένων και ἀκρίτων γιά παράδειγμα στόν Εἰς Ἀποστολικόν Κανόνα;

Ὀνομάζει αἵρετικούς τούς Εἰκονομάχους πρὶν τήν Ζ' Οἰκουμενικήν! "Και ἡ Οἰκουμενική δέ ζ' σύνοδος, εἰ και ἐδέχθη τὰς χειροτονίας τῶν αἵρετικῶν

Εικονομάχων (οὐχί ὅμως τῶν πρωτάρχων τῆς αἰρέσεως, καί τῶν ἐμπαθῶς ἐγκειμένων καί μὴ γνησίως καί ἀληθῶς μετανοούντων, ὡς εἶπεν ὁ θεῖος Ταράσιος..."), ἀλλά τῶν ἀκολουθησάντων τοῖς πρωτάρχαις καί ἀληθῶς καί γνησίως μετανοούντων. ... καί τοὺς παρ' αὐτῶν χειροτονηθέντας, πάλιν δὲν ἀνεχειροτόνησεν ὀρθοδοξήσαντας καθὼς φαίνεται ἐν τῇ α' πράξει αὐτῆς, ἀλλὰ **τοῦτο οἰκονομικῶς ἐποίησε** διὰ τὸ πολὺ πλῆθος ὁποῦ τότε ἐπεπόλαζε τῶν Εἰκονομάχων."

Τί βλέπουμε, λοιπόν, στό κείμενο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου;

α. Ὅτι ὀνομάζει αἰρετικούς τοὺς Εἰκονομάχους, χωρὶς νά κάνει διάκριση μεταξύ κεκοιμένων καί ἀκριτῶν αἰρετικῶν (δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος), καί

β. Ὅτι σύμφωνα μέ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν καί τὴν ἐρμηνεῖα τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, θά ἔπρεπε οἱ Εἰκονομάχοι νά χειροτονηθοῦν καί πάλι, -(ἦσαν δηλ. ἀνιέροι),- ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔγινε γιὰ λόγους οἰκονομίας, ἐπειδὴ τότε ἦταν μεγάλο τὸ πλῆθος τῶν Εἰκονομάχων!¹²

Τὸ ἴδιο σημειώνει καί λίγο πιό κάτω ὁ Ἅγιος Νικόδημος στὴν ἐρμηνεῖα του στόν ΞΗ' Ἀποστολικόν ὅταν λέγει: "Καθὼς καί ἡ Οἰκουμενικὴ β' τινῶν αἰρετικῶν δι' οἰκονομίαν ἐδέχθη τὸ βάπτισμα, ὡς προείπομεν."

Κάποιων δηλ. αἰρετικῶν δέχθηκε τὸ βάπτισμα, **ὄχι ὅλων**, καί αὐτὸ τὸ ἔκανε **κατ' οἰκονομίαν** ἢ β' Οἰκουμενικῇ.

Καί ὁ Πατριάρχης Ἀνατόλιος καί ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Ἀντιοχείας χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἰρετικούς, ἀπὸ τὸν Διόσκορον ὁ πρῶτος καί ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς ὁ δεύτερος. Καί αὐτές οἱ χειροτονίες ἔγιναν δεκτές **κατ' οἰκονομίαν** ἀπὸ τὴν Δ' καί τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Δηλ. κατ' ἀκριβείαν οἱ αἰρετικοὶ δὲν γίνονται δεκτοί.

Στὶς συγκεκριμένες περιπτώσεις **ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες**, γιατί ἦταν

¹² "τοῦτο οἰκονομικῶς ἐποίησε (δὲν τοὺς ἀναχειροτόνησε δηλ.) διὰ τὸ πολὺ πλῆθος ὁποῦ τότε ἐπεπόλαζε τῶν Εἰκονομάχων."

Ἅγιοι, μετενόησαν εἰλικρινῶς καί ἀκολούθησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν: "καί ἄλλοι πολλοὶ ὑπὸ αἰρετικῶν ἐχειροτονήθησαν καί μετὰ ταῦτα, ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἐδέχθησαν" (ἔγιναν δεκτοί).

Ἀλλὰ **σπάνια τὰ τοιαῦτα καί κατὰ περίστασιν,(!)** κανονικῆς ἀκρι-βείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τὸ κατὰ περίστασιν γινόμενον καί τὸ σπάνιον, κατὰ τε τὸν ιζ' τῆς α' καί β' καί τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τὴν β' πράξιν τῆς ἐν τῇ ἁγία Σοφία συνόδου, καί τὸ νομικόν ἐκεῖνο τὸ λέγον: **Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."**

(Συνεχίζεται).

Ο Βαρθολομαῖος συλλειτουργεῖ καί συνευλογεῖ μέ τοὺς παναιρετικούς καί ἐκδιώκει τὴ συμπράξει ἁγιο-ρειτῶν καί τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας τοὺς Ὁρθοδόξους μοναχοὺς τῆς Ἐσφιγμένου.